

Türk hakim sınıfları ise tek yanlılıktan malul dış politikası ve içerde toplumsal yarılmayı körükleyen, hak ve özgürlüklerin gün be gün daha fazla kısıtlanması durumu bir yönetme biçimi olarak hayata geçmektedir. Çok boyutlu ve çok yönlü bir şekilde çelişki yaratan, ezilenler cephesinde öfkeyi körükleyen bu durum; egemenler arası çelişkiyi, geniş çerçevede komşularıyla olan çelişkiyi, ezilen Kürt ulusu ve diğer milliyetlerle ve de inançlarla olan çelişkiyi, halk yığınlarıyla olan çelişkiyi boyutlandırarak arttırmaktadır. Buna bir de bölge halklarında yaratılan endişe ve kaygıyı da eklemek gerekir.

Yeni Demokrasi

23 TEMMUZ-6 AĞUSTOS 2020 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 66 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

Buğday Üreticisi; Tüccar, Şirket ve TMO Kıskaçı Altında

Ülke tarımı dünden bugüne emperyalist tarım politikalarının ve ona bağlı olarak tüccarları ve şirketleri kollayan devletin kıskaçı altındadır. Devlet, salgının yarattığı koşullarda bile üreticiyi desteklemek yerine tarımsal ürünlerde ithalata yönelmektedir. Ülkede gerçekleşen üretim ise tüccarları, şirketleri ve market zincirlerini daha da zenginleştirmenin bir aracına dönüştürülmüş durumdadır.

RÖPORTAJ s.10

"30 Senedir Burada Yaşayan İnsanlar, Sudan Sebeplerle Evlerinden Çıkarılıyor"

İşte bu barınma hakkı nasıl göz önünde bulundurulacaklar; ya sosyal bir konuta yerleştirecekler bu insanları ya eş değer bir yer verecekler ya da o evi tekrar edinecek parası verecekler. Bunlar kolaylık yapıyorlar. Bir yıl kira bedeli veriyorlar. Bu barınma hakkına doğrudan saldırıdır. Önce barınma hakkı göz önüne alınmalı, kentsel dönüşüm ancak bu şekilde yapılmalı, diğer türlü rantsal dönüşümdür.

KADINLARIN ÖFKESİ İLE SOKAKLARI ÖRGÜTLEYELİM

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

ayasofya, kilise-cami-müze
uçgeninde şovenizmin körüklenmesi

14

KADIN

kadın cinayetleri politiktir
çünkü sınıfsaldır-III

20

KAVGA OKULU

proleter devrimcilik ve halk savaşı:
gelişmenin iki dinamiği - I

Gazetemizin Rolünü Doğru Kavrayalım, Kavratalım!

“Salt gazetenin dağıtılması bile gerçek bir bağı kuracaktır. Bugün kentler arasında devrimci amaçlı bağlar çok seyrek ve her halükarda bir istisnadır. Fakat bir gazetemiz olduğunda, bu bağlar bir kural haline gelecek, sadece gazetenin dağıtımını değil, aynı zamanda (ve daha da önemlisi) deneyim, malzeme, güç ve kaynak alışverişini güvence altına alacaktır. Böylece örgütsel çalışmanın kapsamı derhal birkaç kat artacak ve bir yerde elde edilen başarı, sürekli daha da mükemmelleşmeye katkıda bulunacak, ülkenin öbür ucunda çalışan yoldaşların mevcut deneyimlerinden yararlanma isteği uyandıracaktır.” (Lenin, Cilt 2, s. 181)

Yayın dağıtımı, yayının dağıtım sorunu tek tek sorunlara indirgenmeden, “eksiklerimizin” arkasına sığınmadan daha bütünlüklü ve çok yönlü kavranmalıdır. Çünkü yaşanan sorun arka planında nedenlerle birlikte yaşamakta ve sorun, yayının dağıtımının sınırlı sayıda yapılması gibi bir sonuçla karşımıza çıkmaktadır. Sorunlarımızın sahip olduğu zemin ve nedenler toplamı birbiri ile ilişkili. Bu gerçek aynı zamanda sorunlarımızın çözümlerle de bağlantılı olduğunu görmek gerekir.

Kitle faaliyetimizin ve bu faaliyetin amacı olan örgütlenme faaliyetimizin önemli araçlarından biri olan gazetemizin dağıtımına dair yaşanan sorunumuzun nedenini örgütlü yapımızın daralmasının ve buna bağlı olarak kitle faaliyetimizin daralmasının sonucudur.

Sorunu en kaba haliyle matematik bir hesap olarak kavramayıp, politik nedenlerini anlamaya yoğunlaşacak orada üzerinde duracağımız temel sorun kitle faaliyetimizin niteliği ve yaygınlığı olmak zorundadır. Daralan örgütlü yapının genişlemesi, mevcut örgütlülüğün niteliğinin artmasının anahtarı kitle faaliyetidir. Bu faaliyet bize etki gücümüzün genişlemesini, sınıf mücadelesinin gündemleri ile daha güçlü ilişkilenmemizi, yeni olanak ve ilişkilerin açığa çıkmasını sağlayacaktır. Sürekli tekrar ettiğimiz bu genel doğruyu henüz bilince çıkardığımızdan veya kavradığımızdan söz etmek mümkün değildir. Bu doğrunun kavranmadığı tespitini ise en yalın haliyle pratiğimizden, kitle ile

kurduğumuz ilişkilerden ve bu ilişkinin sınırından yola çıkarak yapabiliriz. Yani sorunlarımızı da sorunlarımızın çözümünü de belirsizliklerde değil somut pratiğimizde bu pratiğimizin analizinde aramalıyız.

Üçüncü yılını geride bırakan gazetemiz içerik, yayın çizgisi, sınıf mücadelesinin gündemlerine müdahalede önemli bir birikim oluşturmuştur. Bu birikimin zenginleşmesi, niteliğinin artması ancak yayının kitlelere ulaş-

tırılması, bu faaliyetin sonucunun alınması ve bu sonucun gazetemize yansıtılması ile mümkündür. Pratiğin öğreticiliği ve zenginliği, başarı ve başarısızlığın görülmesinde esastır. Bu nedendir ki pratikten yoksunluk, dar pratik bizi körelten ve geriletken bir nitelik taşımaktadır.

Gazetemiz kitlelere yönelik politik ajitasyon ve örgütlenme faaliyetimizin önemli araçlarından biridir. Bu aracın oynadığı misyon bilince çıkarılmadığında, dağıtım faaliyeti mekanik anlamda yerine getirilmesi ya da savuşturulması gereken bir görev olarak yaklaşmaktayız. Elbette ki kitlelere dönük faaliyetimiz tek başına gazetemizin dağıtımı ile sınırlandırılmaz. Bu faaliyetimiz diğer başka faaliyetlerimizden önemli bir parçasıdır ve tartıştığımız bu faaliyete hak ettiği önemin verilmemesidir. Bu önem esas olarak kitle faaliyetine verilen önemin kendisidir. Mücadelenin ancak kitlelerin örgütlenmesi ve savaştırılması ile kazanılacağı bilince çıkarılmamasının yansımasıdır bu pratikler. Bu duruma, kavrayışa müdahale ise pratik değil ideolojik temelde olmak zorundadır. Çünkü sorun tek başına sayısal

açıdan bir yayın dağıtım hedefi değil, kitlelerin örgütlenmesini, politik ajitasyon faaliyetinin yaygın bir biçimde yapılmasını hedefleyen bir faaliyettir. Bu başarılı olduğunda yayın faaliyetimiz olması gereken zemine ve temele oturacaktır.

Bu faaliyet gazetemize yansıdığı oranda, faaliyetimizi yansıtan, daha canlı, kitlelerin sorunlarını pratik mücadeleden beslenerek öğrenmek ve müdahale etmek de mümkün olacaktır.

Yayının kendini tekrar eden makalelere hapsolmesinin engeli pratik mücadeleden beslenmesi ile mümkündür. Bu eksik ya da tam olmadığında gazetemizin canlı ve kitle faaliyetinden beslenme özelliğinin silikleşmesi, kaybolması durumu yaşanacaktır.

Gazetemiz işçi sınıfı ve ezilenlerin politik iktidar mücadelesinin çeşitli araçlarından biridir ve bu mücadelede gerçek kurtuluş bilincinin kitlelere taşınmasında belirleyici bir rol oynamaktadır. Bugün düzen içi mücadelelerin, reformist ve tasfiyeciler dalganın hakim olduğu dönemde çıkarılan yayınlarda bu çizgiden bağımsız değildir. Kitlelere taşınmak istenen bilinç reformizmdir ve düzen içi çözümlerdir. Devrim iddiasının bugün pratikte somutlandığı nokta devlet içinde hakim kliğin seçimler yoluyla gitmesi ve yerine başka bir kliğin gelmesidir. Devrim düşüncesi, iddiası ve iradesi şimdilik rafa kaldırılmıştır. Kitlelerin bu savaşıma hazırlanması bunun için örgütlenmesi ötelenmiş bir görevdir. Bu temel öğelerdeki ideolojik savrular, çıkarılan yayınlara, yayınların diline de damgasını vurmaktadır. Gazetemizin çıktığı günden bugüne

koruduğumuz çizgi ve farklılığımızın temelleri de buna dayanmaktadır. Proletaryanın ve tüm ezilen sınıfların kurtuluş mücadelesini sağlayacak iktidar mücadelesinden sebatla, sapmadan gerçekleşen yürüyüş gazetemize de gazetemizin yayın çizgisine de hakim olandır.

Pandemi süreci ile birlikte kimi küçük burjuva anlayışların basılı yayından vazgeçerek, internet gazeteciliğini kurumsallaştırmaya dönük attığı adımlar, pandemi sürecinin açığa çıkardığı kimi engellerle açıklanamayacak değişimlerdir. Bu pratikler, sınıf mücadelesinde taşınan kararlılığın ve iradenin zayıflamasının yansımalarıdır. İnternetin yaygın kullanımı, kitlelerin iletişim ve bilgilenede bugün bu aracı yaygın kullanıyor olma gerçekliği elbette kavranmalı, bu gerçek görmezden gelinmemelidir. Bu durum, internet aracılığı ile kitlelere sesimizi daha etkin duyurma, daha aktif bir propaganda yapma, kitlelere ulaşmada bu aracı gerektiği önemde kullanmaktan bizi elbette alıkoymamalıdır. Ancak kitlelerin örgütlenmesi ancak onlarla temastan, onların içinde pratikte aktif bulunmaktan, onlarla aynı havayı solumaktan geçer. Bugün rafa kaldırılan bu gerçekliktir.

Ekonomik ve siyasal kriz tüm yıkıcı etkileri ile önümüzdeki dönemde açığa çıkacaktır. Başta işsizlik olmak üzere, emekçi halkın yaşamındaki yoksulluk dayanılmaz noktalara taşınacaktır. Bugünden yakın tarihimize biriken öfke bu maddi zemine dayanarak mayalanmaktadır. Devlet ayakta kalmak için sürekli ve kesintisiz saldırmaktadır. Bu saldırının toplumun çeşitli kesimlerinde yarattığı sonuç küçümsememeyecek bir mücadele birikimi olmuştur. Bu birikimlerin daha büyük birikimlere ve patlamalara dönüşmesi ancak kitlelerin gerçek öncüsüyle buluşması ile mümkün olacaktır. Bunu başarmak için elimizdeki araçları en aktif biçimde kullanalım, kitleleri onları kurtuluşa götürecektir yegane ideoloji ve politikayla buluşturalım. Bunun için durmaksızın mahalleleri, fabrikaları, sokakları kısacası halkın yaşamına temas edeceğimiz her alanı, sesimizi ulaştırmanın alanı olarak kavrayalım. Daha aktif, daha militan, daha kararlı ve daha cesur adımları hep ileri daima ileri doğru atmaktan vazgeçmeyelim.

KAYBETMEYE MAHKÛM OLANLARIN KAYBETMESİNİ HIZLANDIRALIM!

Bir dizi doğal felaket ve son olarak tüm dünyayı kuşatan koronavirüs salgınından dolayı oluşan çok katmanlı ve boyutlu krizden dolayı 2020 felaketler yılı olarak işaretlenmeye çalışılıyor. Salgının yarattığı sağlık krizinin sorumluluğunu doğaya yükleyen emperyalist-kapitalist sistem, sosyal-ekonomik krizi de virüsün sırtına yükleme peşinde. Böylece aslında birikerek gelen ve büyük bir patlamaya dönüşen ekonomik krizin daha derin ve büyük bir politik krize dönüşmesini kontrol etmeye çalışıyor. Oysa 2020’de yayılan ve tüm dünyayı saran koronavirüs salgınının nedeni de salgının ortaya çıkardığı sağlık sorunu, sosyal ve ekonomik kriz de sistemin kendisidir.

Emperyalist-kapitalist sistem, ezilenlere 2020’yi “kayıp yıl” olarak yutturmaya çalışırken kendileri için daha fazla kazanç elde edecek bir yıla çevirme mücadelesinden ise hiç geri durmamaktadır. Bir yandan on milyonlarca insan salgının pençesine bırakılırken milyonlarcası alınan tedbirler gerekçe gösterilerek işsizler ordusuna dahil edilmiş, emekçilerin ekonomik kayıpları “normalleştirilmeye” çalışılmaktadır. Peki emperyalist kapitalistler ve onun zincirine bağlı gerici egemen sınıflar ne yapmaktadır? Onlar genel siyasi çizgilerinde, amaç ve hedeflerinde, yönelimlerinde hiç sapmadan ilerlemektedirler. Ekonomik saldırganlık, askeri saldırganlık, kendi aralarındaki çelişkinin keskinleşmesi, pazar alanlarını koruma ve genişletme mücadelesi, emeğin tepesine daha pervasız ve acımasız bir şekilde çökme hesaplarında bir anlık mola bile yoktur.

ABD, AB, Rus, Çin emperyalistleri ve bilumum gerici devletler emekçileri salgınla baş başa bırakıp tüm odaklarını salgınla mücadeleye verdiklerini yalan söyleyerek ifade etmektedir. Bu yalanı söylerken Ortadoğu ve Körfez’de durmaksızın süren bir gerginlik ve savaş iklimi söz konusudur. Diğer yandan Akdeniz ve Kuzey Afrika’da pazar alanlarını kontrol etme, enerji yataklarına hakim olma ekseninde Libya’nın parçalanmasını da içeren egemenlik ve iktidar savaşları sürmekte, körüklenmektedir. Asya Pasifik’te ABD ve Çin arasında gerginlik askeri yığınakların sürekli tahkim edilmesiyle ilerlemektedir. Son olarak ise Minsk grubu içindeki (Fransa, ABD ve Rusya) diğer alanlardaki çatlaklar Ermenistan-Azerbaycan gerginliğinin

tırmandırılması ile sürmektedir. Bu meselede Türkiye’nin de parmağı olduğu, en azından çatışmayı körükleyecek bir siyaset izlediği açıktır.

SORUNLU BÖLGELER VE BÜYÜYEN ÇATLAKLAR

Bu sayfalarda ve bu yayında defalarca ihtilafı olan her bölgede emperyalistler arası çatışma ve gerginleşmeye paralel olarak gerginliğin, çatlakların artarak devam edeceği belirtilmiştir. Rusya’nın Gürcistan, Ukrayna’da askeri müdahale ile Kırım’ı kendine bağlaması, Gürcistan’dan ayrılarak Güney Osetya ve Abhazya’nın bağımsızlığını sağlaması ve Donetsk bölgesinde Ukrayna’nın parçalanma sürecini tetikleyen müdahaleler ol-

muştur. Öncesinden ise fiili parçalanma ve ayrışma zemini Irak’ta, 2011 sonrası ise Suriye’de gerçekleşmiştir. Aynı dönem içinde Libya’da benzer bir akibete uğramış bugün gelinen nokta Libya’nın parçalanmışlığını tes-cilleyecek düzeye ulaşmıştır. Bu tablo hiç kuşkusuz dünya genelinde sorunlu, problemlili ve ihtilafı her alanda büyük enerji birikimlerine, gerginlik ve çatışmaya da zemin sunmaktadır. Azerbaycan-Ermenistan çatışması da bu alanlardan birisidir. Kaşınmaya, körüklenmeye uygun tarihsel, jeo-stratejik, politik bir yapısı vardır. 12 Temmuz’da yaşanan çatışma ve gerginliği rutin olan bir durum olarak okumak yerine içinden geçilen sürecin çelişkileri ile değerlendirmek yerinde olacaktır. Hiç kuşkusuz ABD-Rusya arasındaki gerginliğin, Libya ve Suriye’deki uzantısı olarak okumak olanaklıdır. ABD’nin, Rusya’nın zayıflatılması ekseninde Kafkasya’da geçmişten bugüne yönelimi olduğu, bunun bir parçasının da Azeri-Ermeni gerginliği olduğu bilinmektedir. Bütün emperyalist güçlerin her

iki güçle de ilişkilerinin bir dengede olduğu, her ikisini de kendine bağlamanın yolu olarak bu gerginliği daha fazla kullandığı açıktır. Bu eksende bu alanda yaşanacak gerginlik, çatışma ve sorunun Rusya’nın istemediği bir durum olması “arka bahçesinde huzur” politikasından kaynaklı bir başka gerçektir.

Azerbaycan-Ermenistan gerginliğini ABD eliyle Türk hakim sınıflarının körüklemesi durumu da söz konusudur. Özellikle Rusya ile İdlib, Libya’da karşı karşıya gelen Türk egemen sınıflarının Azerbaycan-Ermenistan gerginliği ile Rusya’yı rahatsız etmesi açık taraf olduğunu ilan ettiği bu meselede olasıdır. Ki ortaya çıkan gerginlik sonrası Ermenistan’a yönelik “Bunun bed-

da dahil olduğu savaşım, çıkar mücadelesi her durum ve koşulda kan, gözyaşı, ölüm, zulüm ve acımasız sömürü çarkları kurularak devam etmektedir. Bunun yanında içerde de saldırganlık dozu salgının yarattığı sonuçlarla tırmanmaktadır. Küçülen ekonomiler, sermayenin birikim krizi, aşırı üretimin yarattığı sonuçlar işçi sınıfına, emekçilere ödetilmektedir. İşsizler pazarı o denli kabarmıştır ki öldürücü ve yıkım içeren bir tablo söz konusudur. Bunun yanında dünya genelinde ekonomik krizin yanında politik kriz ve bunun yarattığı bir saldırı dalgası söz konusudur. Bu saldırı dalgasının en önemli ayağı ise ırkçılık, şovenizm, halklar arasında düşmanlaştırma siyasetidir. Geniş kitlelerin özgürlüklerinin, sosyal ve politik haklarının kısıtlandığı, sanatsal-kültürel-sportif faaliyetlerinin dahi daraldığı bir süreç yaşanmaktadır. Bu durum yönetmeye dair sorunları boyutlandırmaktadır.

Türk hakim sınıfları ise tek yanlıktan malul dış politikası ve içerde toplumsal yarılmayı körüklerken hak ve özgürlüklerin gün be gün daha fazla kısıtlanması durumu bir yönetme biçimi olarak hayata geçmektedir. Çok boyutlu ve çok yönlü bir şekilde çelişki yaratan, ezilenler cephesinde öfkeyi körükleyen bu durum; egemenler arası çelişkiyi, geniş çerçevede komşularıyla olan çelişkiyi, ezilen Kürt ulusu ve diğer milliyetlerle ve de inançlarla olan çelişkiyi, halk yığınlarıyla olan çelişkiyi boyutlandırarak arttırmaktadır. Buna bir de bölge halklarında yarıtılan endişe ve kaygıyı da eklemek gerekir. Bu tablo katman katman her cephede sorunların Türk hakim sınıfları aleyhine ilerlemesini getirmektedir. Bu tablo devrimci süreç açısından büyük fırsatların da yatağı anlamına gelmektedir. Kitleler ciddi bir arayış içindedir. Devrimci hat ve çizgi var olan çelişkileri doğru okumak ve kitleleri siyasi yönelimine ikna etmekle ancak güç olma olanağına kavuşacaktır. İçinden geçtiğimiz koşullarda kitlelerin arayışını, beklentisini iktidar perspektifli yaklaşımla kavrayarak politik güce çevirmek komünistlerin en önemli sorumluluğudur. İnceleyerek, üretmek, politikayı kitlelere taşıyarak ve örgütlemeye kararlı ve ısrarlı durarak, en ileri olana yaslanarak süreci karşılama olanakları yaratılabilecektir.

lini ödeyecekler”, “Türkiye tüm imkanlarıyla Azerbaycan’ın yanındadır” şeklindeki açık tehdit ve konumlanış hem geleneksel bir devlet politikasının parçası hem de yaşanan çelişkiler içinde gerginliği tırmandırmayı amaçlayan yaklaşımın sonucudur. Her meselede olduğu gibi bu meseleyi de içerde şovenizmin ve askeri saldırganlık politikasının uzantısı olarak ele alan bir tutuma dönüştürmüştür. Ancak yaşanan bu gelişme iki yanıyla önemsenmelidir. Birincisi, ihtilafı olan bölgelerdeki çatlakların derinleşmesinin devam etmesi ve büyüyen çelişkilere genel konjonktürün çarpan etkisi yaratmasıdır. İkincisi ise ABD-Rusya arasında yaşanan çelişkilerin ve bu bağlamda Türk egemen sınıflarının da parçası olduğu gerginliğin Rusya’nın arka bahçesine sıçratılmak istenmesidir.

OLAĞANDIŞILIK EMEKÇİLERE, OLAĞAN HAREKET ETME GERİCİLİĞE!

Bu ve genel bağlamda emperyalistler arası rekabet ve onların uşaklarının

Buğday Üreticisi; Tüccar, Şirket ve TMO Kiskacı Altında

Tüm dünyayı sarsan koronavirüs salgını ile birlikte buğday başta olmak üzere gıda ürünlerinde önemli bir ihtiyacın açığa çıktığı vurgulandı. Hatta uluslararası kuruluşların açıklamalarında dünyanın birçok bölgesinde kıtlık ve yetersiz beslenme kaynaklı ölümler yaşanabileceğine dair uyarılar yapıldı. Genel kanı, artan gıda ihtiyacına paralel tarım ürünlerine olan talebin de artması yönündeydi. Talebin artması tarımsal üreticilerin ürünlerinin de değer kazanması anlamına gelir. Ancak bu sadece teoride böyle. Gerçek hayatta ise sınıfsal ilişkilere bağlı olarak sömürünün kuralları işler; zengin daha zengin fakir ise daha fakir olmaya devam eder.

Bu durumun şu günlerdeki en önemli örneği belki de buğday üreticilerinin özellikle de küçük üreticilerin durumudur. Sorun Toprak Mahsulleri Ofisi'nin (TMO), daha doğrusu her şeyden mutlak yetkili Tayyip Erdoğan'ın taban fiyat açıklamasıyla başlıyor. Ekmeklik buğdayda 2020 yılı için ton başına 1.650 TL olarak açıklanan fiyat, dünya fiyatlarıyla uyumlu gözüküyor olsa da başka birçok etken ülkemiz koşullarında bu rakamın düşüklüğünü ortaya koyuyor. Dünyada özellikle buğday ihracatçısı ülkelerde üretim maliyetleri düşük olduğu gibi üreticilere verilen prim destekler ise yüksektir. Türkiye'de ise destekler yerlerde sürünürken maliyetler yüksektir. Desteklerden en az oranda yararlananlar da yoksul köylüler ve küçük üreticilerdir. Mazot ve gübre gibi girdilerdeki yüksek ÖTV ve KDV oranları, sulama olanaklarının kısıtlılığı, kendi yerel tohumuyla üretim yapan köylülere tohum desteği verilmemesi ve daha sayısız olumsuz koşul, ülkemizdeki üreticileri kötü koşullar altında üretmeye zorlamaktadır. Bu anlamda koşullar daha baştan eşitsizdir ve hükümetin yer yer dünya piyasasına yaptığı atıfların altı boştur.

Koronavirüs salgınının bir etkisi olarak da büyük buğday üreticisi kimi ülkelere ihracat sınırlaması ve stoklamaya gitmesi dünya buğday fiyatlarında artışa yol açıyor. Buna bağlı olarak ülkemizde de fiyatların yükselmesi beklenirken tam da üreticinin hasat

dönemi tersi bir politika izlenmektedir. Kuşkusuz Türkiye'de de fiyatlarda yükselme olacaktır fakat önce yoksul köylünün, küçük üreticinin elindeki buğday düşük fiyatlarla toplanacak daha sonra fiyatlar yükseltilecektir.

TMO ÜRETİCİYİ DEĞİL TÜCCARLARI VE ŞİRKETLERİ KORUYOR

Türkiye'de birçok kesim ya da uzman TMO'nun taban fiyat politikasının küçük üreticiler için yaşamsal önemini vurgular. Özellikle de görece olumlu

bir taban fiyatı açıklanmışsa bu durumda üreticinin kazanacağını zanneder. Oysa TMO'nun kendisi, yoksul köylüler ve küçük üreticiler üzerindeki sömürü politikalarının bir parçasıdır. TMO'nun kısmen sağladığı yarar bütünde üreticinin uğratıldığı zararın yanında önemsizdir. Çünkü çoğu kez TMO'nun belirlediği taban fiyatları sadece kâğıt üstündedir; gerçekte ise tüccarların, şirketlerin ve zengin köylülerin belirlediği fiyatlar geçerlidir. Ve bu duruma karşı TMO ya da devletin hiçbir denetimi ya da yaptırım gücü yoktur. Daha doğrusu TMO ya da devletin böyle bir derdi yoktur çünkü kurulan sömürü pazarının gizli ortağı kendileridir.

Üreticiler üzerindeki fiyatlandırma oyununun bir diğer ortağı ticaret odaları bünyesinde kurulan borsalardır. Güya ürününün kalitesine ve "serbest piyasa" koşullarına göre belirlenen fiyatlar gerçekte ise tüccar ve şirketlerin kontrolü altındadır. Tüccarlar ve şirketlerden bağımsız gibi gözükse TMO ve borsayı belirleyen ilişkiler de aynı sınıfsal ilişkilerdir. Bunu anlamak için yoksul köylünün ürününü satmak istediğinde karşılaştığı ilişkiler dizini-

ne bakmak yeterlidir.

Öncelikli olarak belirtilmelidir ki yoksul köylülerin ve küçük üreticilerin ürününü satmayı bekletme koşulları yok denecek kadar azdır. Çünkü tüccara, devlete, bankalara vs. borçlarının hemen hepsi hasat dönemi ödemeye ayarlıdır. Dahası yaşam ve üretim ihtiyaçları gereği de nakit paraya ihtiyacı vardır. Bu durum daha en başından tüccarlar için bir avantaj küçük üretici için ise dezavantajdır.

Tüccarlar ve fabrikalar söz konusu olduğunda taban fiyatın bir hükmü yoktur; tüm "alıcılar" kendi aralarında anlaşarak ve tabi işin içine bir de borsa oyunu katarak fiyatı belirlerler. Fiyatla oynamak için nem ve gluten* gibi her türlü ölçüm değerini kullanırlar. Buğdayın fiyatı elden geldiğince düşük belirlenir çünkü buğday ya nemlidir ya gluten değeri düşüktür ya da tüccar veya şirket bu fiyattan daha yükseğe ürün almamaktadır. Yani buğday kalitesi yüksek de çıksa;

borsa fiyatları gereği daha yüksek bir fiyat verilmesi gerekse bile tüccar bu fiyatı vermez. O an için tüccara gluteni yüksek buğday "lazım değildir" ama üretici "isterse" gluteni düşük fiyattan buğdayını tüccara satabilir (!) Her şey "kuralına uygun" ve "özgürce"dir; kimse kimseyi zorla bir şey almaya veya satmaya zorlamamaktadır (!) Geçmişte olduğu gibi tüccara çalışan ya da kendisi tüccar olan mafyatik ürün simsarları da ortada pek gözükmemektedir. Ne var ki ortada göz göre göre büyük bir dolap dönmektedir.

TMO, tüccar, şirket, borsa, banka ve hatta gluteni ölçmeye olanak tanıyan "teknoloji" bile yoksul köylünün karşısında, işi kuralına göre oynayan bir ve aynı "mafya" haline gelmiştir.

Ülke tarımı dünden bugüne emperyalist tarım politikalarının ve ona bağlı olarak tüccarları ve şirketleri kollayan devletin kiskacı altındadır. Devlet, salgının yarattığı koşullarda bile üreticiyi desteklemek yerine tarımsal ürünlerde ithalata yönelmektedir. Ülkede gerçekleşen üretim ise tüccarları, şirketleri ve market zincirlerini daha da zenginleştirmenin bir aracına dönüştürülmüş durumdadır. Bu sömürü politikalarının en fazla etkilediği kesimi yoksul köylüler ve küçük üreticiler oluşturuyor. Ne var ki sesleri en az duyulan, örgütlenme düzeyi en düşük kesimler de onlardır. Yoksul köylüleri, küçük üreticileri ve bu sömürü çarkının üretmez duruma getirdiği tüm kesimleri kucaklamak, onları örgütlü mücadeleye sevk etmek de günün önemli görevlerinden biridir.

* Buğdayda un öz değerlerini en fazla içeren protein grubu.

DÜŞÜK FİYAT OYUNUNUN AKTÖRLERİ: BORSA VE "GLUTEN"

Mini istihdam paketi: İşsizlik Fonu'ndan patronlara sermaye aktarımı yapılacak

HABER MERKEZİ- Emekçiler açlığa mahkum edilirken patronlara yeni destek paketi hazırlandığı belirtildi. AKP tarafından Meclis'e sunulan "mini istihdam paketi" patronlara sermaye aktarımına ilişkin düzenlemeler içeriyor.

1 Temmuz'dan önce kısa çalışma başvurusunda bulunan iş yerleri-

ne, kısa çalışmanın sona ermesi ve normal çalışmaya dönülmesi durumunda, 3 ay süreyle asgari ücret üzerinden prim desteği verilecek. Hem 456 lira düzeyindeki işveren SGK primi, hem de 412 liralık SGK işçi payı destek kapsamında olacak.

KAYNAK İŞSİZLİK FONU

Destek tutarı, İşsizlik Sigortası Fonu'ndan karşılanacak. Ücretsiz izin uygulamasını bitiren iş yerleri de bu teşvikten yararlanabilecek. Cumhurbaşkanı 3 aylık süreyi, sektörel olarak ayrı ayrı veya bir bütün olarak 6 aya kadar uzatabilecek.

Ayrıca, kısa çalışmada kolaylaştırıcı hükümler sektörel olarak uzatılabilecek. Bunun için Cumhurbaşkanı'na yetki verilecek.

İŞTEN ÇIKARMA YASAĞI UZATILACAK

İşten çıkarma yasağı konusunda ise yeni bir düzenleme yapılıyor. Artık işletmeler, iş yerinin herhangi bir sebeple kapanması, belirli süreli iş sözleşmesinin süresinin sona ermesi, yapılan işin sona ermesi gibi durumlarda işten çıkarma yasağının dışında olacak. İşten çıkarma yasağı konusunda ise Cumhurbaşkanı en fazla 3'er aylık sürelerle, 30 Haziran 2021'e kadar süre uzatımı yapabilecek.

İİSSP: Kıdem tazminatının fona devrinde uzlaşamaz!

HABER MERKEZİ- İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu (İİSSP), hükümetin kıdem tazminatını gasbetme planına dair açıklama yayımladı ve "Kıdem tazminatının fona devrinde uzlaşamaz!" dedi.

İİSSP'nin açıklamasında şu ifadeler yer verildi:

Hükümet sürekli yeni paketler hazırlamakta ancak emeğin esnekleşmesi, güvencesizleştirilmesi ve başta kıdem tazminatı olmak üzere işçi sınıfının mevcut kazanılmış haklarının ortadan kaldırılmasına ilişkin tutumu değişmemektedir. İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu (İİSSP) olarak bir kere daha altını çizerek söylüyoruz; hükümet işçi sınıfının kazanılmış haklarını gasbetmeye yönelik tutumunu değiştirmedikçe sürece işçi sınıfı haklarına sahip çıkacak ve asla uzlaşmayacaktır!

İşçi sınıfı güvenceli gelecek, özgür sendikalaşma hakkı, insanca yaşama yetecek ücret ve haklar için mücadele ederken, bu taleplerden uzak hazırlanan paketlerde "uzlaşma sağlayacağız" demek, sendikalara ve işçilere "teslim olun" demektir; teslim olmayacağız!

İşçilerin kendi seçtikleri sendikalarında, özgürce örgütlenmelerinin ve toplu iş sözleşmesi yapmalarının önüne konan yüzde 1'lik işkolu barajı uygulaması, sendikaların mücadelesi ile iki dönemdir bir yıllık sürelerle uzatılmaktaydı. Yine basına yansıyan son haberlere göre önümüzdeki ekim ayı gibi dolacak süre yeniden uzatılmayacak ve pek çok sendikamızın toplu iş sözleşmesi yapabilme yetkisi düşecek. İİSSP olarak, özgür örgütlenme önündeki işkolu barajı uygulamasının anti-demokratik bir uygulama olduğunu ve tamamen kaldırılması gerektiğini savunuyoruz.

Türkiye işçi sınıfı tarihi, sermayenin saldırılarına karşı alacağımız tutumun "direniş ve mücadele" olacağını gösteren sayısız örneklerle doludur. Bugün de işçi sınıfı ve sendikalar olarak haklarımız için direneceğiz.

İşten atılan Cadde 54 AVM işçileri gasbedilen hakları için eylemde

HABER MERKEZİ- İşten atılan Cadde 54 AVM işçileri gasbedilen haklarının ödemesi talebiyle Deniz Mimarlık'ın dış cephe işini yaptığı Beykoz'da Boğazüstü Evleri, Acarkent Sitesi önünde basın açıklaması yaparak "Gasbedilen haklarımız ödeninceye kadar her yerde karşınıza çıkacağız. İçeride çalışan arkadaşlarımızla birlik olup sizi içeriden yıkacağız" dedi.

Sakarya'da Serdivan Belediyesi, TürkMall, YU Group ortaklığıyla

inşaa edilen Cadde 54 AVM projesinde Deniz Mimarlık tarafından

Boğazüstü Evleri Acarkent Sitesi önünde eylem yaptı.

25/2 madde ile çıkışları verilen ve hakları gasp edilen işçiler bugün Deniz Mimarlık tarafından dış cephe işleri yapılmakta olan Beykoz'daki

İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK) Hazırlık Komiteleri ve Emeğin Gücü Derneği üyelerinin de katıldığı eylemde sık sık "Kahrolsun İşçi Düşmanları Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Hak Verilmez Alınır Zafere Sokakta Kazanılır", "İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın", "Ücret Haktır Gasp Edilemez", "İşçiler Sizin Köleniz Değil", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Direne Direne Direnişten Zafere" sloganları atıldı.

Somalı maden işçileri gasbedilen hakları için oturma eyleminde

HABER MERKEZİ- Tazminatlarını almak için verdikleri mücadele ile sorunlarını Meclis gündemine taşıyan işçiler, kendileri için hazırlanmakta

olan yasanın yeni mağduriyetler yaratacağını belirterek, yasadaki eksikliklerin giderilmesi talebiyle Soma Hükümet Meydanı'nda süresiz oturma eylemine başladı. Yasanın yürürlüğe girmesiyle, mağdur olan 3 bin 500 işçiden sadece yaklaşık 600 kişinin haklarını alabileceğine dikkat çeken işçiler, bölgelerindeki tüm maden ocaklarındaki işçilerin, geçmişte ihmaller sebebiyle yaşamını yitiren-

lerin yakınlarının, engelli olan ve yaralananların bu haklardan yararlanamayacağını söylediler.

Polisin engel olmaya çalıştığı ve meydana bariyerlerle kapattığı eylemde, Bağımsız Maden İş Sendikası yöneticileri Tahir Çetin ve Kamil Kartal da işçilerle birlikte nöbete başladı. İşçiler, yasa geri çekilene kadar direnişlerini sürdüreceklerini duyurdu.

"İnşaat; Sömürünün, İş Cinayetlerinin ve Hak Gasplarının Yoğun Yaşandığı Bir Sektör"

İnşaat İş Sendikası temsilcisi ile İnşaat İş Esenyurt Şubesi'nin açılışı ve inşaat iş kolunda örgütlenme çalışmalarını üzerine röportaj gerçekleştirdik.

YENİ DEMOKRASİ İnşaat İş Sendikası olarak Esenyurt'ta bir şube açılışı gerçekleştirdiniz. Neden bu bölgede şube açmayı tercih ettiniz?

İNŞAAT İŞ- Öncelikle Esenyurt pilot bölge olarak belirlediğimiz bir işçi üssü. Bunun yanı sıra bu bölgede inşaat işçileri de yoğunlukta. İnşaat işçilerinin birçoğu Kürt illerinden ve Karadeniz bölgelerinde yaşıyor. Büyükhşehirlere gurbetçi olarak gelip sonrasında tekrar memleketlerine dönüyorlar. Fakat Esenyurt'ta yerleşik olarak yaşayan gözle görülür bir inşaat işçisi nüfusu var. Tüm bunlarla birlikte o bölgede yıllar içinde yaptığımız direnişler oldu ve bu bize orada yaşayan üyeler kazandırdı. Çalışmamızın süreklileşmesi açısından da böyle bir şube ihtiyaç haline gelmişti.

YENİ DEMOKRASİ- Şubenin açıldığı bölge inşaat işçilerinin yoğun olarak yaşadığı bir bölge. Buradan yola çıkarsak sendikanızın bölge özgünlüğünde yapmayı planladığı çalışmalar neler?

İNŞAAT İŞ- Sizin de dediğiniz gibi

bölgede yoğun olarak yaşayan inşaat işçileri var. Esenyurt temsilciğimiz sadece bu bölgeyi kapsayan bir çalışma ürünü olarak ortaya çıkmadı. Avrupa yakasından Tekirdağ'a kadar uzanan şantiyeler var. Bu bölgelere de sendikal faaliyetlerimizi taşımak istiyoruz. Bu anlamıyla Esenyurt, Avrupa Yakası temsilciğimiz işlevini gösterecektir.

Burada işçi arkadaşlarımız ve üyelerimizle "Bizim Hukukumuzu" ve "İşçi Sağlığı ve Güvenliği" başta olmak üzere çeşitli konularda söyleşiler, etkinlikler gerçekleştireceğiz. İşçi aileleriyle (çocukları-eşleri) çeşitli projeler kapsamında bir araya gelmeyi, işçiyi sosyal yaşamıyla birlikte örgütlü hale getirmeyi planlıyoruz.

YENİ DEMOKRASİ- Kamuoyuna yansıdığı kadarıyla en çok iş cinayetinin yaşandığı iş kollarından birisi inşaat sektörüdür. Sendikanız bu konuda nasıl bir çalışma önüne koyuyor? Bu konuda tüm toplumsal kesimler, sendikalar hangi talebi daha gür haykırmalıdır?

İNŞAAT-İŞ- İş cinayetlerine karşı somut birkaç deneyimimiz oldu. Emaar şantiyesinde 2016 yılında Mehmet Karaduman isimli arkadaşımızı iş cinayetinde kaybettik. O şantiyede örgütlülüğümüz güçlüydü. O ke-

sitte tüm şantiyede işi durdurduk, şantiye içinde yürüyüş gibi eylemler gerçekleştirdik. Talebimiz; işçi sağlığı ve güvenliği kurulunun oluşturulması ve bu kurulda sendika ve işçi temsilcilerinin de yer almasıydı. Nitekim Emaar yönetimi bunu kabul etti. İşkolunda ilk diyebileceğimiz bir deneyim yaşandı ve İSG (İşçi Sağlığı Güvenliği) kurulu istediğimiz yönde oluşturuldu.

Yani iş cinayetlerine karşı öncelikle örgütlü mücadele gerekiyor. Bu örgütlü mücadelenin işçi sınıfı açısından stratejik anlamlar kazanan iş cinayetlerine karşı özel bir duyarlılık, örgütlenme çalışması ve patronlar üzerinde baskı oluşturması gerekir. İkincisi, parasını bir firmadan alan ve genellikle de o firmayla şantiye yönetimi arasındaki ilişkiler nedeniyle gerekli denetimleri yapmak istese bile sayısız engelle karşılaşan iş güvenliği uzmanlarının varlığı yeterli değildir. O nedenle işyerlerinde işçiler ve sendika temsilcilerinin de yer aldığı İSG kurullarının oluşturulması kaçınılmaz.

İşçinin kanına sudan ucuz muamelesi yapılması, maliyet hesaplarıyla sömürünün derinleştirilmesiyle doğrudan ilişkili olan iş cinayetlerine karşı geniş bir toplumsal duyarlılık oluşturmak, kapitalist sömürünün

çeşitli modelleri konusunda kitleleri aydınlatmak ve böyle bir toplumsal duyarlılıkla patronlar ve devlet üzerinde baskı oluşturmak gerekir.

YENİ DEMOKRASİ- İnşaat iş kolunda çalışan işçiler genellikle kısa dönem ya da geçici işçi statüsündeler. Sendikanız örgütlenme perspektifini oluştururken bu tabloya nasıl yaklaşmaktadır?

İNŞAAT-İŞ- Örgütlenmesi zor bir sektör inşaat. Biz sendika olarak ilk kurulduğumuz günden bu zamana kadar üyemiz olsun ya da olmasın tüm inşaat işçilerinin şantiyelerde yaşadıkları sorunların hiçbirine seyirci kalmadık. Yüzlerce direniş örgütledik; 3. Havalimanı sürecinde işçi arkadaşlarımızla beraber tutuklandık. İnşaat; sömürünün, iş

cinayetlerinin ve hak gasplarının yoğun yaşandığı bir sektör. Bu dün de böyleydi, bugün de.

Biz üyelik üzerinden kendisini vareden bir sendikal anlayışla hareket etmiyoruz. Asıl perspektifimiz fiili meşru mücadeleyle işçi arkadaşlarımızda-üyelerimizde bir bilinç dönüşümü yaratmak. Onların bu mücadeleler içinde biriktirdikleri deneyimleri gittikleri şantiyelere bir sendikal politika olarak taşımalarını sağlamak. Sürekli sirkülasyon nedeniyle üye sayılarımız sabit değildir, bir yükselir bir düşer. Fakat bugüne kadar yapabildiklerimizle hemen pek çok ilde üyeye ya da sendikayla gönül bağına sahip oldukça yaygın ilişkilerimiz oldu. Bu sendikamızın politik gücüdür aynı zamanda. Keza nerde olurlarsa olsunlar bir sorun yaşandığında şu ya da bir şekilde bizimle ilişki kurar bu arkadaşlarımız, üyelerimiz. Ne yapılabileceğini bizimle tartışırlar, danışırlar.

Örgütlenmenin gerek kurumsallaşmayla gerekse kalıcılaşmayla, istikrarı ifade eden başka biçimleriyle derinleştirilmesi önümüzde yakıcı bir görev olarak durmaya devam ediyor. Attığımız kooperatif adımı da Esenyurt Şubemiz de aslında bu yaklaşımla doğrudan ilişkilidir.

Genel-İş İstanbul Avrupa Yakası 2 No'lu Şubenin Avcılar Pratiği Üzerinden "Sendikal Rekabeti" Yeniden Düşünmek

Türkiye'de işçi sınıfına yönelik yürütülen sendikal çalışmaların niteliği ve sınıfın ihtiyaçlarına "ne oranda karşılık geldiği" sorusunu güncelliğini sürekli koruyan bir sorunsal. Althusser'in "Devletin İdeolojik Aygıtları" tezi bağlamında emperyalist-kapitalist sistemde sendikaların konumu ve sermayenin sendikalara atfettiği görevlere denk düşen tutum ve tavırları farklı iş kollarında faaliyet yürüten çoğu sendikada görmek mümkün. Buna paralel özellikle işçi konfederasyonlarının düzen partilerine yedeklenmiş sendikal yaklaşımlarını hatırlamak gerekiyor. Bu yedeklenme konfederasyon ve sendika genel merkezlerinin siyasi yaklaşımları noktasında farklı gibi görünse de nitelikleri ve sınıf çelişkilerine karşı gösterilen pratikler de aynı oluyor. Siyasi partilerin parti programlarında yer verdiği "emek politikalarının" uygulamadaki görünümünü ve teorik-pratik çelişkileri gözlemlenme noktasında 'belediyeler' ve 'genel işler' işkolu ayrı bir yerde duruyor. Belediyeleri yöneten siyasi partiler ve kadroların değişimi paralelinde kendi istedikleri sendikaları iş başına davet ediyor.

1980 askeri faşist cuntası ile kapatılan ve faaliyetleri durdurulan sendikaların faaliyetlerine yeniden başladığı yıllardan itibaren sendikalar genel işler işkolundaki örgütlenme politikalarını çoğunlukla siyasi partiler ile yakınlıkları ve ilişkileri üzerinde yürütüyor. Demokratik bir yaklaşım olarak işçilerin iradesi, özgür sendika seçme hakkı gibi kavramlar çok sık kullanılsa da pratikte var olan sendika-siyaset ilişkisi. İşte tam bu noktada devreye

yeni bir kavram giriyor; sendikal rekabet!

İşçi sınıfı mücadelesi yürüten, işçi sınıfı içerisinde faaliyet sürdüren her sendika demokratik muhteva içerisinde işçilerin istedikleri sendikalar da özgürce örgütlenme hakkına saygı duymalıdır. Zaten "sendikal rekabet" adı altında yürütülen her pratikte bahsettiğimiz ilkeye sıkça atıfta bu-

lunulduğunu gözlemliyoruz. Ancak cevabının daha önemli olduğu soru; sendikal rekabet nasıl ortaya çıkıyor, işçilerin mi, patronların mı işini kolaylaştırıyor? Bahsedilen pratiğin olduğu belediyeler ve genel işler işkolunda ortaya çıkan işçi-patron çelişkilerinde mevcut sendikal yönetimler işçiden yana uzlaşmaz bir tutum alırlarsa, belediye yönetimleri ve zımnen sendika genel merkezlerinin hedefi haline geliyor ve o işyerinde demokrasi, işçilerin özgür sendika seçme hakkı ve sendikal rekabet kavramları devreye giriyor. İşçiden kopuk, siyasi referanslar ile sendikal ve örgütlü bir işyerine giren "yeni sendika!" belediye işvere-

ninin işçiyi işçiyeye kırdırma, sendikaları birbirine karşı kullanma ve kazanılmış hakları geri götürme politikalarına açıktan ya da örtülü hizmet ediyor.

Yazımıza konu olan DİSK/Genel-İş İstanbul Avrupa Yakası 2 No'lu Şube, İstanbul'daki CHP'li belediyelerde patronların bu politikalarına gönüllü çanak tutuyor. Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube'nin 2014 yılında

cut bulmuş hali. Bu gerici yaklaşımın işçiyi işçiyeye karşı düşmanlaştıran, işçilerin sınıf kardeşliği kültürünü baltalayan söylem ve eylemlerinin en tepe noktası 20 Temmuz tarihinde Avcılar Belediyesi'nde yaşandı. Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkan Yardımcısı Savaş Doğan, görüşme için çağrıldığı Avcılar Belediyesi'ne ait parkta Genel-İş İstanbul Avrupa Yakası 2 No'lu Şube adına sendikal faaliyet yürüten Avcılar Belediyesi işçisi Veyssel Öztoprak ve beraberindeki grup tarafından kurşunlandı, darp edildi.

Yaşanan pandemi sürecini kriz fırsatçılığına çevirmeye çalışan sermaye ve hükümetin işçi sınıfının en temel kazanımları olan kıdem tazminatını fona devretme, "yeni istihdam paketi" adı altında part-time (yarı zamanlı) çalışma ve belirli süreli iş sözleşmesini yaygınlaştırma saldırısının yaşandığı süreçte en önemli karşı mücadele için gerekli; "sınıf kardeşliği", "işçilerin birlikte, örgütlü mücadelesi" kavramlarının içi; Genel-İş İstanbul Avrupa Yakası 2 No'lu Şube ve şubenin sendikal kültüre uymayan faaliyetlerini görmezden gelen DİSK/Genel İş Genel Merkezi tarafından boşaltıldı. Sistemin ana akım medyası, siyasi partileri, STK'ları tarafından sistematik olarak sürdürülen "sendikaları", "sendikal mücadeleyi", "işçi sınıfını" öcü ilan etme politikasına denk düşen DİSK/Genel-İş İstanbul Avrupa Yakası 2 No'lu Şube'nin pratiğini başta Avcılar işçileri olmak üzere, sendikaların ve işçi sınıfının tartışmasının sınıf mücadelesine katkı sunacağı düşünülüyor.

Bir DDSB'li

"Saldırılı Yapanlar ve Arkasında Yer Alanlar İşçi Sınıfına Hesap Verecekler!"

HABER MERKEZİ- Belediye İş 2 Nolu Şube, şube başkan yardımcısı Savaş Doğan'ın Genel İş adına faaliyet yürüten kişilerce silahlı saldırıya uğramasına dair basın açıklaması yaptı. Sendikanın açıklaması şu şekilde;

"İstanbul 2 Nolu Şube Başkan Yardımcımız, Avcılar Belediyesi emekçisi Savaş Doğan, örgütlü ve yetkili olduğumuz Avcılar Belediyesi'nde, Disk/Genel-İş adına faaliyet yürüten şahıs-

larca silahlı ve sopalı saldırıya uğrayarak yaralanmıştır.

Şube Başkan Yardımcımız Savaş Do-

ğan'ın tedavisi yoğun bakımda devam etmektedir.

Demokratik kültürün bir ürünü olan sendikalarda mücadele yine demokratik muhteva içerisinde yürütülmelidir. Sınıf mücadelesinde yönünü şaşırarak, örgütlü olduğumuz Avcılar Belediyesi işyerlerinde siyasi ilişkilerle köşe kamacı oynayıp, sendikal kültüre aykırı hareket eden ve yaklaşık 5 yıldır sayısız eleştiri ve açıklamamıza kulak tıkayan, belediyelerde işvere-

nin işçiyi işçiyeye kırdırma, sendikaları birbirine karşı kullanma politikalarına gönüllü çanak tutan Disk/Genel-İş Sendikası İstanbul Avrupa Yakası 2 Nolu Şube Yöneticileri ve kamuoyuna yansıyan eleştirilere duyarsız kalan Genel İş Sendikası Genel Merkezi kabul edemeyeceğimiz bu olayın birinci derece sorumlularıdır ve işçi sınıfına hesap vereceklerdir.

Şube Başkan Yardımcımız, mücadele arkadaşımız Savaş Doğan'a acil şifalar diliyor, yapılan saldırıyı nefretle kınıyoruz."

İsimsiz Göçmen Mezarlığı: Van Gölü

**'Hasan Gülünay'ın
akıbeti açıklansın, faileri
cezalandırılınsın'**

HABER MERKEZİ- Cumartesi Anneleri, 799. haftalarında 28 yıl önce gözaltına alınarak kaybedilen Hasan Gülünay'ın akıbetini sordu.

Deniz Gülünay, "Babam ve yoldaşımın anısını önünde saygıyla eğiliyorum" diyerek, şunları söyledi: "Babamı arama mücadelemiz 28. yılında. Devletin kaybettiği yakınlarımızı arama mücadelemiz kuşaktan kuşağa devam ediyor. Babam kaybedildiğinde biz küçüktük, annemle eylemlere katıldığımızda neden o meydana oturduğumuzun farkında bile değildik. Şimdi, bu mücadelenin öznesi haline geldik. Soluğu yetmeyen yerine o meydana büyüyen çocuklar ve torunlar devralmış durumda."

DENİZ GÜLÜNAY: HESABINI DEVLETEN SORACAĞIM

Babası kaybedildiğinde, tüm kayıp yakınları gibi travma yaşadıklarını ifade eden Deniz Gülünay, bir mezarının olmayacağını bilmenin ve bunu düşünmenin ise ayrı bir travma olduğunu vurguladı.

Gülünay, şunları söyledi: "Yaşadığımız bütün bu travmalara rağmen mücadeleye sarılmamız, bizi güçlü kıldı. O meydana oturan aileler hüzünlü baksalar da, bir eksik oturmuş olsa da kocaman bir aile olduk. Kocaman bir aileye sahip olmanın verdiği güçle mücadelemiz bugünlere kadar devam etti. Mevsimlere, aylara, yıllara sığmayan bir mücadele verdik, vermeye devam ediyoruz.

"Birlik ve beraberliğin en güzel yaşandığı adrestir Cumartesi Anneleri. Yaşadığımız bunca baskı, gözaltı, yok saymalara rağmen kayıplarımızı aramaktan vazgeçemedik. Ben yaşadığım müddetçe Hasan Gülünay'ın hesabını devletten soracağım ve ismini unutturmayacağım."

Son olarak Van Gölü'nde yaşanan facia göçmenliğin hâlâ en önemli sorunlarımızdan biri olduğunu hatırlattı. Savaş meydanına dönen Ortadoğu'dan, en temel sağlık haklarının dahi olmadığı Afrika'dan kaçan yüz binlerce insan yollara bırakıyor kendini. Türkiye de birçoğlarının geçiş güzergahında yer alıyor. İran üzerinden ülkeye giren çeşitli etnik kökenden on binlerce insan var. Peki TC devletinin gelen göçmenlere karşı tutumu nedir?

Faşist yönetim altında ırkçılık temelinde kutuplaştırılan göçmenler uzun süre Türkiye'de kalmayı düşünmüyor. Bu nedenle genellikle Türkiye bir geçiş güzergahı konumunda. Türkiye'de yaşamını kurmak zorunda kalmış birçok göçmen de yine ülkeden çıkması için uygun zeminin oluşmasını bekliyor. Mevcut durumun farkında olan TC devleti, göçmenleri dış politikasında senelerdir bir koz olarak kullanıyor. Öyle ki siyasi iktidar, yakın zamanda Suriye'de NATO'nun desteğini kazanmak için on binlerce göçmeni Yunanistan sınırına sürdü. Bu dönemde devletin açıklamalarındaki alenilik birçok insan kaçakçısının polisin denetiminde iş yaptığını da gösterdi. TV'lerde, insan kaçakçılarıyla röportajlar bile yapıldı. Her şeyin asker-polis-burjuva siyasetçi kontrolünde hatta onların iş birliğiyle yapıldığı ortaya çıktı. O süre zarfında daha aleni gerçekleşen insan kaçakçılığı

bugün daha "gizli". Fakat işin aktörlerinin aynı kişiler olduğu da yine gün yüzüne çıktı. Van Gölü'ndeki göçmen katliamında yine bir AKP'linin ismi yer alıyor.

İran üzerinden Türkiye'ye giren göçmenlerin geçiş rotası üzerinde Van Gölü de bulunuyor. Göçmen kaçakçıları Van Gölü'nü kontrol noktalarına takılmadan Bitlis'e geçmek için kullanıyorlar.

27 Haziran günü Van'ın Gevaş ilçesine bağlı Altınsaç Mahallesi'nden Van Gölü'nde göçmenleri taşıyan bir tekne, açıldıktan kısa bir süre sonra battı. Tekneden sağ kurtulan ve göçmen kaçakçılığı yapan Medeni Akbaş, teknenin tıka basa dolu olduğunu söyledi.

Medeni Akbaş, göçmenleri nasıl taşıdıklarını ve teknenin nasıl battığını şöyle ifade ediyordu: "Tekneye tam sayı bilmiyorum ama 70, 80 civarında göçmen bindiği, bunlardan 5-6 kadınının kadın, bir ikisinin de çocuk gördüğümü hatırlıyorum. İki katlı olan teknenin iç ve üst kısmının tamamen olarak ve ışıklarımızı yakmadan yola çıktık. 1 saat kadar gölde seyrettik. Çarpanak Adası yakınlarında hava sakın göl ise dingindi. Adayı geçip açığa doğru Bitlis istikametine doğru gitmeye başladığımızda göl dalgalanmaya başladı."

HABERE ERİŞİM ENGELİ

Batan teknenin AKP Gevaş İlçe Başkanı Tahsin Değirmencioğlu'na ait olduğu bilgisi halkla paylaşıldı. Bu bilginin yer aldığı haberlere mahkeme tarafından erişim engeli getirildi. Türkiye'de bulunan internet kullanıcılarının, farklı web sitelerinde bulunan ilgili habere tıkladığında "Bu siteye ulaşamıyor" yönlü uyarı alındığı belirtildi. Erişim engeli getirilen haberlerde yer alan bilgi şu yöndeydi: "Van'da bir kamu çalışanı batan teknenin AKP Gevaş İlçe Başkanı Tahsin Değirmencioğlu'na ait olduğunu söyledi. AKP İlçe Başkanı, yetkililere batan teknenin kendisine ait olduğunu, batan teknede yeğeni olduğunu söyleyerek, yardım edilmesini istedi."

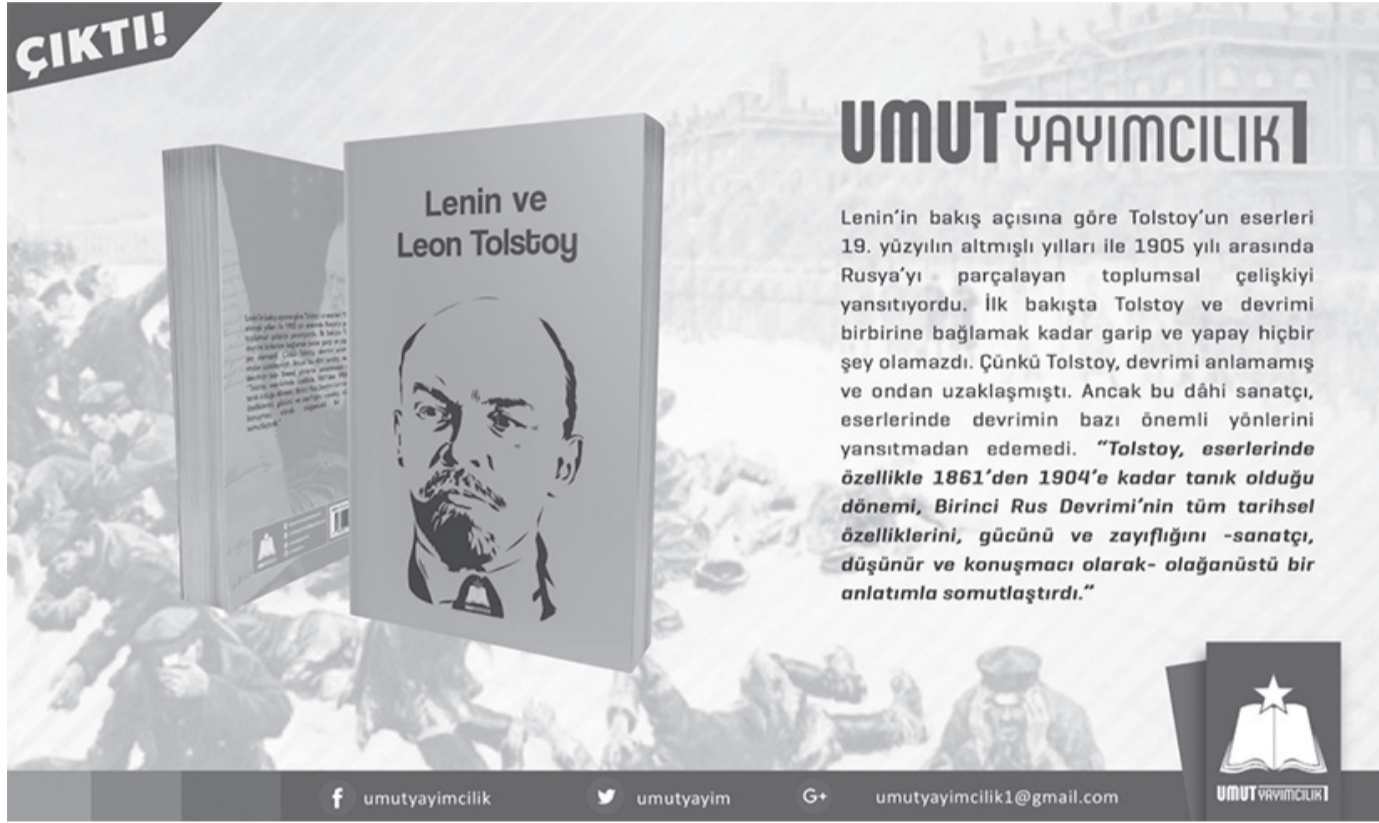
DOSYAYA GİZLİLİK KARARI

Teknenin AKP Gevaş İlçe Başkanı'na ait olduğu yönündeki açıklamalara siyasi iktidar tarafından yanıt gelmedi. Devlet aklının yer aldığı her katliamda olduğu gibi bu göçmen katliamında da soruşturma dosyasına gizlilik kararı getirildi. Dosyanın detaylarına ulaşamazken şimdilerde aramalarda bulunan göçmenlerin sayısı sürekli artıyor.

TEKNEDE ÖLENLERİN SAYISI 60'A ÇIKTI

Katliamdan 23 gün sonra 1 çocuğun daha cansız bedenine ulaşıldı, hayatını kaybedenlerin sayısı da böylece bir kez daha arttı.

"Lenin ve Leon Tolstoy" Umut Yayımcılık'tan çıktı

HABER MERKEZİ- Lenin'in ünlü yazar Leon Tolstoy'a dair makaleleri ile çeşitli anı ve belgelerden oluşan "Lenin ve Leon Tolstoy" adlı çeviri kitap Umut Yayımcılık'tan çıktı.

Umut Yayımcılık tarafından yapılan bilgilendirmede kitaba çok yakında Umut Yayımcılık büroları, Mephisto Kitabevleri, Yayıncılar Kooperatifi, Ankara İlhan İlhan Kitabevi başta olmak üzere birçok kitabevi ve internet satış platformu üzerinden ulaşılabileceği belirtildi.

Feridun Cihan'ın çevirmenliğinde ilk defa Türkçeye kazandırıldığı vurgulanan eser hakkında Umut Yayımcılık tarafından kaleme alınan tanıtım yazısında şunlar ifade edildi:

"UMUT YAYIMCILIK'TAN YENİ KİTAP: LENİN VE LEON TOLSTOY"

Ekim Devrimi'nin büyük önderi V. İ. Lenin'in ünlü yazar, sanatçı ve düşünür Leon Tolstoy'a dair makaleleri ile çeşitli anı ve belgelerden oluşan "Lenin ve Leon Tolstoy" adlı çeviri kitap yayınevimizden çıktı.

Fransızca basıma bağlı kalınarak Türkçe'ye kazandırılan bu eserin asıl gövdesini Lenin'in çeşitli yayın organlarında Tolstoy hakkında kaleme aldığı yedi adet makale oluşturuyor. Makaleler boyunca, Lenin'in çarpıcı gözlem ve eleştirileri içerisinde, Tolstoy'un eserlerine yansıyan düşüncelerin Rusya'da 1905 Devri-

mi'ne ulaşan tarihi ve toplumsal koşullarla ilişkisini okuma fırsatı elde ediyoruz.

Kendisini çevreleyen tarihi koşullarla ilişkisi içerisinde bir Tolstoy analizi ve eleştirisi diyebileceğimiz kitap, Tolstoy ve eserlerine yaklaşımdaki siyasi farklılıkları da ele alıyor. 1908-1910 yılları arasında kaleme alınan ve her biri dönemin çizgilerine paralel Tolstoy'u ve ona atfedilen özellikleri tartışan söz konusu makaleler aynı zamanda çeşitli siyasi polemikler içeriyor.

Eserin 'Tolstoy Üzerine Anı ve Belgeler' bölümünde N. Krupskaya, M. Gorki, N. Leskov, İnessa Armand gibi tanınmış kişilerin yanı sıra Lenin'in aile ve arkadaşlarının anılarına ve yine Sovyet kurumlarının Tolstoy hakkında aldığı kararlara yer veriliyor. Makalelerin anlaşılmasını kolaylaştıran bu anı ve belgelerle birlikte Tolstoy'un eserlerini farklı bir gözle okuma ve yorumlamaya olanağı elde ediyoruz. Örneğin Anna Karenina'yı, fahişeliğin burjuva evlilikle ilişkisi, toplumsal ikiyüzlülük ve Tolstoy'un geçmiş dönem ahlakçılığı gibi tartışmalar içerisinde okuyabiliyoruz.

Rus edebiyatına damgasını vuran hemen her yazarı iyi tanıyan ve eserlerinin okunmasına büyük önem veren Lenin'in, Tolstoy'un eserlerine

ilgisi de çok yönlüdür. Tolstoy'un Rusçayı kullanmadaki başarısına övgüler getiren Lenin'in, anlaşılmasız yazılar kaleme almakla eleştirdiği kimi Bolşeviklere "Bu Tolstoy'un, Turgenyev'in dili mi?" diye tepki gösterdiğini öğreniyoruz. Lenin, Tolstoy'un eserlerini içerik ve dil bakımından yorumlamakla kalmıyor onu ve eserlerini, içinde bulunduğu tarihsel ve toplumsal bağlardan kopararak ele alan yaklaşımlarla da tartışma yürütüyor.

Umut Yayımcılık tarafından daha önce basımı yapılan Gerard Walter'in "Lenin" adlı eserinin de çevirmeni olan Feridun Cihan'ın emeğiyle ilk defa Türkçeye kazandırılan bu eser, Ekim Devrimi'nin büyük önderi Lenin'in sanat ve edebiyatla ilişkisine de ışık tutuyor. Lenin, devrimci bakış açısını bir an olsun bırakmaksızın Tolstoy'a "ağır" eleştiriler getirmekte diğer yandan onun ve eserlerinin hak ettiği değeri görmesi için burjuva çarpıtmalarla mücadele etmektedir.

Sanat ve edebiyatın toplumsal karakterinin aydınlatılması bakımından Lenin'in gözünden yeni bir ufuk açacağına inandığımız bu eseri siz okurlarımızın beğenisine sunmaktan mutluluk duyuyoruz...

Temmuz 2020

Umut Yayımcılık

'Tutuklanan yazar ve yayıncılar serbest bırakılsın'

HABER MERKEZİ – Kürt Yayınevleri İnisyatifi, yazar ve yayınevlerine dönük baskılara dikkat çekerek, tutuklanan yazar ve yayıncıların serbest bırakılması istedi.

Kürt Yayınevleri İnisyatifi, tutuklanan ve haklarında soruşturma açılan Kürt yazar ve yayınevleri üzerindeki baskılarla ilgili yazılı açıklama yaptı.

Kürt kültür ve diline yönelik bir saldırı olduğu ifade edilen açıklamada, saldırılardaki amacın kurumları kriminalize etme olduğu vurgulanarak şunlar ifade edildi:

"Birçok yayıncı ve yazar ağır suçlamalara maruz kalıyor. Bu baskı politikaları her zaman vardı. Şimdi de var.

Buna rağmen yazar ve yayıncılar çalışmalarından geri kalmayarak devam ediyor. Ancak yine de yayınlama konusunda da engeller çıkarılıyor. Birçok yayınevi kapatılıp ağır saldırılara maruz kalıyor."

Açıklamada, baskı politikalarından vazgeçilmesi çağrısında bulunularak, tutuklananların derhal serbest bırakılması istendi.

Açıklamanın devamında yazar ve yayıncılar ile ilgili şu bilgiler de verildi:

"Feratê Dengizî'ye 10 yıl, Bahadın Robar'a 8 yıl, Mîrza Ronî'ye 7 yıl, Adil Başaran'a ise 7 yıl hapis cezası verildi."

"Azad Zal, Nesrin Şanlı ve Adil Ercan tutuklandı."

"İbrahim Xelîl Taş, Mehmet Deviren, Suphi İzol ve Ayşe Kara gözaltına alınarak haklarında soruşturma başlatıldı."

Kürt Yayınevleri İnisyatifi'nde yer alan yayınlar ve yayınevleri şöyle:

Aram, Ar, Aryen, Azad, Darayê, Ekin, J&J, Kürdistan, Morî, Na, Ronak, Rosana, Tevn, Wardoz, M, Sî-tav ve Sor.

"30 Senedir Burada Yaşayan İnsanlar, Sudan Sebeplerle Evlerinden Çıkarılıyor"

Istanbul '60'lar ve '70'lerle hızlanan bugün hala devam eden göçlerin merkezi durumunda. Ekonomik sıkıntılar nedeniyle İstanbul'a göç edenler bugün kentsel dönüşüm saldırılarıyla karşı karşıya kalan kondu mahallelerini kurdu. İstanbul'daki bu kondu mahallelerinden birisi de Filistin.

Filistin Mahallesi, Başakşehir Güvercintepe'de yaklaşık 120 hanenin bulunduğu bir kondu mahallesi. Mahallenin dere yatağı tarafında bulunan 5 haneye geçtiğimiz günlerde evlerinin yıkılacağı yönünde tebligat gönderildi. Bu tebligatlar da Başakşehir Devlet Hastanesi'ne yapılacak "geçici yol" için evlerin yıkılacağı bilgisi yer aldı. Böylece yıkım ihtimali bir kez daha mahallenin gündemine girdi. Bir Filistin Mahallesi sakini mahalleye ve yıkım saldırılarına yönelik sorularımızı yanıtladı.

YENİ DEMOKRASİ - Resmi tanımlamalara göre burası Güvercintepe'ye bağlı. Fakat halk için burası Filistin Mahallesi olarak anıyor.

Öncelikle bu bölgenin adının neden Filistin olduğunu sorarak başlayalım.

— Bu mahallenin adının Filistin olmasının nedeni; daha evvelki yıkımlarda bu mahallenin aktif olarak direnişte rol almasıdır. Öyle bir isimlendirme yapılmış. Karşı taraf koyuyor bu ismi, mahallelinin koyduğu bir isim değil. Direnişçi ruhuna atfen konuluyor bu isim. 2006'da Tunceli Mahallesi'ndeki direnişte bu mahallelinin aktif rol oynaması, Bayramtepe Mahallesi'ndeki yıkımları engellemiştir. O nedenle bu mahalle biraz ön planda.

YD— Siz mahalleye kaç yılında geldiniz ve kaç senedir burada yaşıyorsunuz? Bu mahalleyi kurarken ne gibi zorluklarla karşılaştınız? Bize biraz mahalleyi tanıtır mısınız?

— Biz bu mahalleye 1993 yılında geldik ve 27 senedir bu mahalledeyiz. Mahallenin yaklaşık 30 yıllık bir tarihi var. Mahalle kurulduğu zaman elektrik, su, alt yapı vs. hiçbir şey yoktu.

Elektriği insanlar kendileri getirdiler. Yukarıdaki caddeden direkler dikerek. Belli bir süre sonra suyu tankerlerden almaya başladık belediyenin tanker araçlarından. Daha sonra yukarıdaki İpek Caddesi'nde su geçmesiyle birlikte, mahalle halkı oradan geçen suyu patlattı, suyunu oradan alıp kendini şikayet etti. Böylece su aboneliği de yapıldı. Elektrik aboneliği de bundan bir süre sonra oldu. Elektrikler de zaten sıklıkla gidiyordu. O dönem

trafolarda sıkıntı oluyordu, bir kez giderse 2-3 ay elektriksiz kalıyorduk. İşte yine bunlar mahallenin bir araya gelmesiyle, mücadele etmesiyle yerleşti, şu anda hem elektriğimiz hem suyumuz var. Bu mahalle kendisi suyunu patlattı aldı, kendileri suyunu getirdi, devlet de abonelik verdi.

YD- Buranın belediyenin "hizmet" alanının dışında kaldığı da görünüyor. Aslında mahallenin bunca senedir burada yaşayanların emekleriyle ayakta kaldığını söyleyebilir miyiz?

— Belediyenin buraya hiçbir hizmeti olmamıştır. Burada yapılan bütün düzenlemeler mahallelinin toplu çalışmasıyla olmuştur. Buraya kepçeyi de biz soktuk, para toplayıp soktuk ve yolları da o şekilde açtık. Belediye gidip asfalt dökülmesi talebinde bulunduğumuzda onu bile kabul etmediler, görüyorsunuz işte 30 yıldır böyle bu mahalle, asfaltı yok. Belediyenin ne için asfalt dökemeyeceğini ne biz anladık ne de onların anladığını zannediyorum. Çünkü burada 2-3

bin kişi yaşıyor. Bu kadar insan vergi veriyor... Bunun ötesinde buradaki insanların tüm yaşamları kendi çabalarıyla devam ediyor.

YD— Geçtiğimiz günlerde bölgedeki 5 eve boşaltılması yönünde tebligat geldi. Bu tebligatlarda, Başakşehir Şehir Hastanesi'ne "geçici" yol yapılacağı için bu evlerin yıkılacağı belirtiliyor. Bu konudaki düşünceleriniz neler?

— Buraya eskiden beri yapılacak bir

nek vardı bundan bahsedebilir misiniz?

— Burada haklarımıza yönelik ne yapabiliriz dedik, yasal olarak bir dernek oluşturmanın buranın muhataplarıyla belediyelerle daha iyi bir iletişim kurulmasını sağlayacağını düşündük. Derneğe buradaki insanlar biraz kayıtsız kalıp, aidatlarını ödemeyince dernek işlevsiz kaldı. Dernek işlevsiz kalınca onun masraflarının altından 3-5 kişi kalkamayacağımızı anladık ve derneğin iptalini gündeme getirdik. Yani derneksiz de komiteler aracılığıyla buranın haklarını savunabileceğimize inandığımız için dernek kapandı. Daha önceden kurduğumuz bir komite var. Burayla ilgili her hangi bir gelişme olursa, o komite yeniden canlanır ve gündeme gelir.

YD- Güvercintepe'de 2006 yılında bir kentsel dönüşüm projesine karşı mahallede direniş sergilenmişti. O süreçten bahsedebilir misiniz?

— 2006'daki direniş Dersimlilerin olduğu mahallede gerçekleşti. Tunceli

Mahallesi'nde gecekondular var. Baraka tipi kondular var. Fakat bu ilkel kondularda oturan insanlar var ve bu insanların durumu çok çok kötü durumda. Oraya sığınanlar yani. Oraya biz burayı düzelterek diyerek yıkım getirdiler. Fakat yıkımın karşılığında bu insanlara hiçbir şey verilmeden sadece buradan çıkıp gideceksiniz denildi. Bunun üzerine insanlar orada; 50 konutun bulunduğu bölgede telaşa düştü. Biz de bir kondu mahallesi olduğumuz için o dönem orada ne yapabileceğimizi düşünüp bir komite kurmaya karar verdik. Orada bir komite kuruldu ve ciddi bir mücadele oldu. Karşı taraf geri adım atmak zorunda kaldı; belediye geri adım attı. Belediye geri adım atınca oradaki konduların yıkımı durduruldu. Oradaki mücadeleyi belediye de devlet de göze alamadı. Ondan sonra belediye çekti gitti. Yıkım gündemden kalktı. Daha sonra oradan birkaç arkadaş yerleri almak için mahkemeye verdiler. O dönem orada verilen mücadele Bayramtepe'deki yıkımları engellemiştir.

YD— Evinize ve mahallenize yönelik saldırılara karşı oluşturulan bir der-

Devletin Değişmeyen Saldırısı: Tecavüz

devletin Türkiye Kürdistanı'nda yürüttüğü özel politikalarının asker-polis tarafından açıktan uyguladığı pratikleridir.

TC ordusunun kadınlara yönelik uyguladığı bu özel politikalar ilk değildir. Geçmişten bugüne sistematik bir biçimde hayata geçirilen bu saldırılar Kürt ulusuna yönelik imha ve inkar politikalarından bağımsız ele alınmaz. Ölümsüzleşen kadın gerillaların kıyafetleri çıkarılarak, bedenlerinin askerler tarafından teşhir

edilmesi, kadın bedeni üzerinden yaratılan "üstünlük" ve "zafer" anlayışının bir ürünüdür.

TC ordusunun bu kirli saldırıları bazen de sürecin ve alanın koşullarına göre planlı ve kapalı hareket biçiminde hayata geçirilmektedir. Özelde Türkiye Kürdistanı'ndaki okul ve üniversitelerdeki genç kadınlara asker ve polislerin "duygusal" yönelim adı altında yaklaşarak cinsel saldırıya maruz bırakması; yürütülen savaşın bir parçası olarak, gençleri kültüründen, bilincinden, kimliğinden, kopartarak yoz bir yaşama sürüklenme amacı içermektedir.

Bölgede yaşayan birçok genç kadın bu saldırılara maruz kalmış, ses çıkaramadığı için intihara sürüklenmiş veya ses çıkarmak istediği için katledilerek intihar süsü verilmiştir. TC ordusu fiziksel bir savaş gerçekliği ile sınırlı kalmamaktadır. Şiddeti, tacizi, tecavüzü meşrulaştıracak politikalarını sürekli üretmek, bu politikalarını asker-polis aracılığıyla açık bir biçimde uygulayarak kendi gerçekliğini ortaya koymaktadır.

Tüm dünyada yaşanan haksız savaşlarda tarihsel olarak kadınların payına düşen bu gerçeklik, Türkiye Kürdistanı'nda Kürt ulusuna yönelik imha ve inkar saldırılarında vücut bulmaktadır. Kürt kadınları üzerinden yürütülen imha ve inkar politikasının bu biçimi kadınların haklı bir savaşın öznesi olma gerçekliğini zorunlu kılmaktadır.

Pandemiyle birlikte, emperyalist-kapitalist sistemin krizi bir bütün dünya genelinde derinleşirken, bu saldırılar işçilere, emekçilere, kadınlara ve ezilenlere daha katmerli bir şekilde yansımaktadır. Ülkemizde de devlet salgın sürecini kendi lehine çevirmeye çalışarak krizi fırsata dönüştürmeyi hedeflemiştir. Kabul edilen infaz yasası paketi ile; kadın katilleri, tacizciler, çocuk istismarcılarının tahliye edilmesiyle kadınlara yönelik saldırılar farklı bir boyut kazanmıştır.

AKP-MHP bloğunun yasalaştırdığı infaz paketiyle, kadınlara yönelik saldırıların önü açılmış oldu. Salgın dönemi boyunca yüzlerce kadın katledildi, artık göstermelik de olsa işlemeyen devletin yargı sistemi katilleri koruyup aklamaktan, serbest bırakmaktan geri durmadı.

Devlet dolaylı da olsa gerçekleştirdiği bu saldırılar ile sadece şiddeti, tacizi, tecavüzü ve cinayetlerin önünü açmakla sınırlı kalmıyor, katilleri, failleri cezasızlık zırhıyla donatarak tekrardan sokaklara salıyor.

Daha fazla kâr ve daha fazla sömürü için yaşanan haksız-emperyalist savaşlarda bu saldırıları daha net bir şekilde görüyoruz. Bu haksız savaşlarda kadınlara karşı cinsel saldırılar tarih boyunca süregelen bir şiddet türü olarak ortaya çıkmıştır. Kadının egemenler nezdindeki ikincil pozisyonu bu haksız savaşlarda da kadınlara özel saldırıları beraberinde getirmiş, kadınlara bir "ganimet" misyonu biçilerek saldırılar devreye sokulmuştur.

Haksız savaşlarda, emperyalistler ya da uşaklarının saldırılarında kadının bedenine sahip olmak, karşı ülkenin toprağına ya da etnik kimliğine sahip olmakla eş değer görülmektedir. Haksız savaşlarda kadının "soyu sürdürme"deki rolü ele alınarak ele geçirilen kadınlara askerler tarafından tecavüz saldırısıyla kendi soyunun baskın kılınması ve o toplumun geleceğine hakim olunması hedeflenir. Kadınlar toplu tecavüzlere maruz kalarak hamile kalınması üzerinden çocuk doğurmaya zorlanır. Tarihteki haksız savaşlarda kadına biçilen misyon ve uygulamalar bu minvalde ele alınmıştır. Emperyalistlerin ezilen halklara karşı kendisini "kurtarıcı" olarak gösterdiği iki yüzlü politikalarının sonucu Bosna Hersek'te 17 bin çocuk katledilmiş yaşanan "iç savaşta" 20 ila 50 bin kadının cinsel şiddete maruz kalmıştır. Yine yakın bir tarihte IŞID'in Şengal'e saldırması sonucu binlerce Ezidi esir düşmemek için intihar etmiş, binlerce kadın ve çocuk, cihatçı çeteler tarafından kaçırılarak tecavüze maruz bırakılıp köle pazarlarında satılmıştır.

Son dönemde Türkiye Kürdistanı'nda yaşanan olaylar bu katmerli saldırıların örneğini taşımaktadır. Şırnak Yeni Mahalle'de bir uzman çavuşun 10 yaşındaki bir çocuğu cinsel istismara maruz bıraktığı yine çok geçmeden Batman'ın Beşiri ilçesindeki bir köyde 17 yaşındaki kız çocuğunu 20 gün alıkoyup tecavüz eden uzman çavuş Musa Orhan'ın göstermelik bir biçimde gözaltına alındıktan sonra serbest bırakılması kadınlara yönelik, TC

Diyarbakır'da 5 kadın tutuklandı, 23'ü serbest

HABER MERKEZİ- Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığınca başlatılan soruşturma kapsamında gözaltına alınan 28 kadından 5'i tutuklandı.

Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığınca başlatılan soruşturma kapsamında 33 kişi hakkında çıkarılan yakalama kararı doğrultusunda 14 Temmuz'da yapılan ev baskınları sonrası 28 kadın gözaltına alınmıştı. Soruşturma kapsamında gözaltına alınan kadınlardan 23'ü adli kontrol tedbiriyle serbest bırakılırken, 5'i tutuklandı.

23 KADIN SERBEST BIRAKILDI

Soruşturma kapsamında 3 gün süren gözaltıların ardından tüm kadınlar adliye sevk edildi. Savcılık işlemleri ardından Nöbetçi Sulh Ceza Hakimliği'ne sevk edilen, Mezopotamya Kadın Gazeteciler Platformu Sözcüsü ve Jinnews editörü Ayşe Güney, Özgür Kadın Hareketi (TJA) Sözcüsü Ayşe Gökkan, Tutuklu Aileleri ile Yardımlaşma Derneği (TUAY-DER) üyesi Rabia Ataş, Bağlar Belediyesi meclis üyeleri Panayır Çelik ve Halime Bayram, Yenişehir Belediyesi Meclis üyeleri Gülşen Güneş ve Ronda Bat, HDP Yenişehir eski İlçe Eşbaşkanı Demet Özkaran, Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Diyarbakır Şubesi Yöneticisi Rozerin Çatak, HDP Kayapınar İlçe Eşbaşkanı Besile Narin, Büro Emekçileri Sendikası (BES) eski yöneticileri Dilan Yakut ve Güneş Özel ile TJA aktivistleri Zekiye Güler, Emine Kaya, Zeynep Suncak, Selma Metin, Ruken Şehir, Şükran Tamir, Gülseren Akkum, Têkoşîn Tekin, Hatice Şen ile 70 yaşındaki Hayriye Türkekul adli kontrol tedbiriyle serbest bırakıldı.

5 KADIN TUTUKLANDI

Savcılık tarafından tutuklama talebiyle Nöbetçi Sulh Ceza Hakimliği'ne sevk edilen, TJA aktivistleri Hasret Alp, Figen Ekti, Bahar Akyapı, HDP Sur İlçe Eşbaşkanı Hatun Yıldız ve Tutuklu ve Hükümlü Aileleri Hukuki ve Dayanışma Dernekleri Federasyonu (MED TUHAD-FED) Eşbaşkanı Elif Haran ise "örgüt üyesi olmak" iddiasıyla tutuklandı.

AYASOFYA, KİLİSE-CAMİ-MÜZE ÜÇGENİ YÖNETMEDE DEVAM E

“Ayasofya Cami Olsun” kampanyası, Danıştay’a açılan 1934 tarihli Bakanlar Kurulu kararının kaldırılması davasıyla 10 Temmuz’da sonuçlandı. Devletin aslında öncesinde aldığı “kararı”, Danıştay onaylayarak Ayasofya’nın cami statüsüne dönmesi gerektiğini ilan etti.

Yaklaşık 1500 yıl önce Bizans İmparatorluğu’nun başkenti İstanbul’da kilise olarak inşa ettiği bu yapı, Osmanlı İstanbul’u fethettikten sonra ismi değişmeden cami olarak kullanılmaya başlandı. Bizans İmparatorluğu’nun sembollerini kendi imparatorluğuna ekleme siyaseti izleyen Osmanlı, Ayasofya gibi Ortodoks Hristiyan inancın sembolik değerlerini de bu siyasetin bir parçası haline getirdi. Bu kuşkusuz dini mekanlar ve sembollerin başkalaştırılarak benzer politik amaç için kullanılmasının ötesinde, siyasal-kültürel-ideolojik temelde Bizans mirasının sahiplenilerek, imparatorluğun sürdürülmesi ve devam ettirilmesi olarak kullanılmıştır. Tek farkla, Bizans, Ortodoks Hristiyanlığın merkezi olarak konumlanırken Osmanlı, İslam’ın merkezi olma hedefiyle hareket eden bir imparatorluk olmuştur. Bu temelde Haçlı Seferleri, zamanında nasıl talan, işgal ve istila yönelimi içinde başka inanç, topluluk ve değerleri kendi siyasetine eklemeliyse Osmanlı da aynı siyaseti izlemiş, bu bağlamda başka inançların sembolik değerleri kendi inanç sistemine bağlayacak şekilde değiştirmiştir. Bir çok inanç merkezi camiye çevrilmiş ya da kültürel yapı, devletin tabii olduğu dinin bir parçası haline getirilmiştir.

AYASOFYA VE TEPİNME SİYASETİ!

Osmanlı’nın yıkılması ve onun bakiyesi olan Türkiye Cumhuriyeti, Osmanlı’dan devraldığı mirası faşist ideolojisine uygun bir şekilde hayata geçirmiş, bağımlı ve bağlı olduğu emperyalist sistemi dengeleyecek ve ona uyumlu olacak şekilde politik tutumunu belirlemiştir. Ayasofya’da bu gerici politikanın bir parçası olarak “tarihsel niteliği” dışında esasta politik erklere, toplumsal gericiği beslemeye, şovenizme payanda yapılan bir araca dönüştürülmüştür.

1934’de “Batı’ya uyum sağlama” yöneliminin bir parçası olarak Ayasofya, Bakanlar Kurulu Kararı ile “müze” statüsüne kavuşmuştur. Böylece cami-kilise denkleminin bir de müze denklemi eklenmiştir. Bu durum uluslararası her gelişmede, her gerginlik döneminde, şovenizmin kabartılmak istendiği her periyotta kullanılan bir mesele olmuştur. Bu bağlamda İsrail’in Mescidi Aksa meselesine politik yaklaşımının bir benzerini TC, Ayasofya için kullanmaktadır. Mustafa Kemal’den Adnan Menderes’e, Süleyman Demirel’den Turgut Özal’a ve Tayyip Erdoğan’a kadar bu mesele bir “tarihsel miras”, “inanç merkezi” meselesi olmanın ötesinde doğrudan politik yönelimin parçası yapılmaktadır. Ayasofya’nın statüsü ve durumu içinden geçilen koşullar, dış politikanın seyri ile doğrudan ilintili olmuştur. Bu, 1934’de Bakanlar Kurulu tarafından müze yapıma kararı alınırken, birkaç yıl öncesine kadar “bu can bu tende olduğu sürece” sözleriyle cami yapılmayacağı söylenirken de ve evet şimdi cami olarak kullanma kararı alınırken de böyledir.

Nitekim çok uzak zamanda değil yakın tarihte “Ayasofya’nın cami olarak kullanılması” talebine karşı Tayyip Erdoğan’ın açıklamaları bugünkü aldığı konumlanışının tam tersidir. Ayasofya’nın cami olması talebine karşı “Önce Sultanahmet’i doldurun sonra Ayasofya’yı konuşalım”, “Onun bizim için faturası çok daha ağırdır. Ben bir siyasi lider olarak bu oyuna gelecek kadar istikametimi kaybetmedim” diyecek kadar keskindir Tayyip Erdoğan. Ancak zaman değişmiş, politik hesaplar başkalaşmış ve haliyle dün ile bugünkü söylemler de farklılaşmıştır. Tayyip Erdoğan’ın “Ayasofya Cami Olacak” müjdesine (!) ise CHP-İYİP gibi faşist “muhalif” blok en üst düzeyden destek açıklamıştır. Muharrem İnce koştura koştura Cuma namazına gideceğini, Mansur Yavaş Ayasofya özlemini, Ekrem İmamoğlu alınan karardan memnuniyet duyacaklarını, Meral Akşener ise “ibadete açın siyasete kapatın” diyerek şovenizm rantının karşı klik tarafından yenmesinden memnuniyetsizliğini de içeren des-

tek mesajını açıklamıştır. Yine şovenizmi besleme ve büyütmede gerici klikler hızla ortaklaşmayı başarmıştır. Şovenizm rantından faydalanmaya odaklı bir mücadele Ayasofya kararının arkasında kapı gibi durarak devam etmiştir.

TÜRK DEVLETİNİN YÖNELİMİ VE KÖRÜKLENEN ŞOVENİZM!

Ayasofya meselesi, bugün Türk devletinin Ortadoğu politikasından, İslam topluluğunun merkezi olma

nunun daha baskın kullanılmasını getirmektedir. Bu durum çağımızda dini inançların ulus bilincinin sıkı bir parçası haline geldiği dönemde “birleştirici” bir faktör değil düşmanlaştırmayı körükleyen bir etken olmaktadır. Farklı uluslardan İslam toplumlarına Türk devletinin verdiği her mesaj, Osmanlı’nın yağmacı, talancı ve çağın özelliklerine uymayan çağrışımlar yapmakta ve doğal olarak şovenist ve gerici temelde halklar arasına düşmanlık tohumları ekilmektedir. Aynı şekilde “tarihsel

çabasından bağımsız değildir. Bu anlamda Osmanlı esintisi yaratacak, onun İslam toplumunda olumlu karşılığı olacak her türlü söylemi, ilişkilenebilir ve yönelimi kullanma peşindedir. Ortadoğu ve Kuzey Afrika’da güttüğü her politik hesabı Osmanlı’dan gelen tarihsel hakka bağlama peşindedir. Bu yönelim sadece söylem olmanın ötesinde bir örgütlenmeye, askeri müdahaleye ve Doğu ve Batı’da tüm komşularla kapsamlı bir gerginliğe evrilmektedir.

Osmanlı esintisi yönelimi, kuşkusuz belli oranda İslam argümantasyo-

hak” meselelerinin kaşındığı her durum, meseleyle ilgili olan devletler tarafından şovenizme çarpan etkisi olarak kullanılmakta, çatışma ve gerginliği tırmandırmaktadır.

Ayasofya kararı, Türk devletinin şovenizme yaslanarak tüm bölgede etkin olma siyasetinin bir parçasıdır. Bu ekseninde Ortadoğu ve Kuzey Afrika’ya yönelik hesaplarının ucuz bir malzemesi durumuna getirilmiştir. İslam inancına sahip devletlere ve uluslara bu ekseninde verilen mesaj, sempati değil kaygı ve düşmanlaşma zemini yaratmaktadır. Zaten Or-

NİNDE ŞOVENİZMİN KÖRÜKLENMESİ VE DEN KRİZ SEMPTOMU!

tadoğu'dan Kuzey Afrika'ya askeri müdahale ve işgal politikasıyla tüm komşuları ile gırtlak gırtlığa gelen, istikrarlı bir şekilde gerginliği tırmandıran ve çatışmanın merkezine oturan Türk hakim sınıfları bu adımlarıyla kendisine tarihsel ve ideolojik moral oluşturmaya çalışmaktadır. Ancak bu girişimlerin saldırganlık ve bölgesel güç olma hevesinden daha çok zayıflatan ve gerek devletler arası gerekse de halklar arası gerginliği boyutlandırarak tırmandırdığı açıktır.

onların yönetemeyeceği çelişkilere yol verecek bir biçime bürünmeyeceği açıktır. Fakat her durumda toplumlar, halklar, farklı inançlar arasında keskinleşen bir düşmanlık ve şovenizmi kabartma argümanına dönüşmesi kaçınılmazdır. Var olan durumda bu yönelimlerin emperyalistlerin çıkarlarına hizmet ettiği, her bir uşağın kendisine bu şekilde daha fazla yaslanmasına ve siyasal olarak bağlanmasına hizmet için kullanıldığı açıktır.

GERİCİLİĞİN TARİHSEL GELENEĞİ

Sınıflı toplumlarda gerici sınıflar tarihte işgal, istila politikalarını yürütürken bir önceki toplumun tüm değerlerini, inanç sistemini de parçalamayı hedefler. Buna ibadethaneler, kültürel miraslar ve inanç merkezleri de dahildir. İspanyol ve İngiliz sömürgeciliği Amerika ve Hindistan'da halkların tüm birikimini ve değerini parçalayıp kendi medeniyetine ve çıkarlarına uyumlu hale getirmiştir. Endülüs medeniyetinin inşa ettiği yapıları Hristiyan Kastilya medeniyeti tarumar etmiş, Haçlılar yine yakıp yıkarak bir önceki medeniyetin değerlerini aşağılamış, Doğu ve Batı Roma benzer bir yol izlemiş, Osmanlı İmparatorluğu da Hristiyan ve diğer inançlara benzer muameleyi yapmıştır. Ortadoğu'da bugün cihadist örgütlerde ilk elden farklı inançlara sahip toplulukları kıyımdan geçirirken, onlara ait tarihsel izleri de yakıp-yıkıp yok eden bir siyaset izlemektedir. Aynı siyaset emperyalist barbarlık tarafından da hayata geçmektedir. Çağımızda Emevi Camisi'nden, Cordoba Katedrali'ne, Mescid-i Aksa'dan Aziz Attarin Kilisesi'ne, Ayasofya'ya kadar birçok tarihsel mirasın egemen olan inanca göre başkalaşmasına, değişimine hala taniklık etmekteyiz.

Gerici sınıflar, bu temelde düşmanlaştırma, uluslararası politik çelişkilerde meseleyi araçsallaştırma ve şovenizmi körüklemeye bu tarihsel olguları kullanmaktadır. Türk devleti Ayasofya üzerinde şimdi bu yönelimle tepinerek, izlediği saldırganlık politikasına daha güçlü bir nefes verme peşindedir. Türk devleti, geldiği aşamada kendisi için kullanışlı olacak her şeyin üzerinde tepinmektedir. Sürekli ve durmaksızın şovenizmi körüklemekte, ona sürekli ve daha boyutlu halkalar eklemektedir. Kürt düşmanlığını diri tutmakla kalmakta, her gelişmede "milli ve yerli" üretime geçtiği yalanı ile şovenizm kemikleştirilmekte, uluslararası dü-

zeyde tüm diğer uluslara karşı açık ya da sinsi bir düşmanlık yaratılmaktadır.

Türk hakim sınıfları bölgesel politikalarında çaresizliğin de getirdiği kimi sonuçlarla sürekli bir tek yanlılık hali içinde hareket etmektedir. Tayyip Erdoğan bir yıl önceye kadar "Ben bir siyasi lider olarak bu oyuna gelecek kadar istikametimi kaybetmedim" dedirten şey bir yıl sonra değişime uğrayabilmektedir. Faşizmin, kurduğu oyun hayata geçmediği noktada yeni oyun planları ve hamlelerle ilerleyen bir gerçekliği vardır. Hiç kuşkusuz bu adımları ideolojik körlük (İslami heves ve arzu) olarak okumak yanıltıcı olacaktır. Bu adımların her biri belli bir temkinlilik içinde ve çoğu zaman sunulduğu biçimle hayata geçmediği bilinmektedir. Alınan kararın esasında sulandırılarak hayata geçtiği bilinmez değildir. Ayasofya kararında da ibadete açılması meselesinin kısmı olacağı açıktır. Fakat asıl mesele değişimin hızı ve seyrini görmek, Türk devletinin sıkışmışlığını tespit etmektir. Bu çaresizlik ve tıkanma hali onları "çılgınlık" düzeyinde girişimlerin ve hamlelerin atılmasına iteleyecek, hiçbir maceradan ve çatışmadan kaçınmayacak politik bir hatta doğru sürüklemektedir. Bu tablo gerek egemen sınıf klikleri arasındaki çelişkilerde, gerekse dış politikanın yarattığı uluslararası çelişkilerde gerekse de halk ile olan çelişkilerde yönetme zorluğuna sürekli sürüklemektedir. Bu durum devrimci durumu daha fazla olgunlaştırmakta, aynı zamanda şovenizmle kesintisiz ve daha etkili bir mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. Bunun için de örgütlenme ağını genişletmek, silahların eleştirel gücüne daha fazla güvenmek gerekmektedir. Proletarya Partisi savaş stratejisi olan Halk Savaşı'nda sebat ve kararlılık karşımıza çıkan bu çelişkilere karşı iktidar perspektifli şekillenışı ve konumlanışı sağlayabilecektir. Bu hayattır, zorunludur ve doğru temelde politik iktidar mücadelesi için kaçınılmazdır.

Ayasofya'yı ulusal kimliğinin ve Hristiyan dininin tarihsel bir değeri gören diğer gerici devletler de bu durumu hem kendi ülkelerinde şovenist bir histeriye hem de var olan gerginliği tırmandırarak düşmanlaşmayı körükleyen politik hesaplara dönüştürmektedir. Ancak emperyalist devletlerin bu tür kararları uşağı TC'nin bölgede kendi istediği rolü üstlendiği sürece tehlikeli görmediği, diplomatik alt düzey eleştirilerin ötesine geçmediği görülmektedir. Ayasofya kararının da emperyalist güçlere rağmen alınamayacağı en azından

Bu bağlamda Ayasofya'nın cami-kilise-müze denklemi içinde adeta uluslararası ilişkilerde, iç ve dış politikada siyasallaştırılmış bir araca dönüşmesi durumu ortaya çıkmaktadır. Bu yaklaşım bölge ölçeğinde var olan gerginliği tırmandırmakta, halkları inanç ve ulusal temelde daha fazla düşmanlaştırmaya yol açmaktadır.

KADIN CİNAYETLERİ POLİTİKTİR

ÇÜNKÜ SINIFSALDIR! - III

Kadın cinayetleri politiktir şiarı sınıfsallığındandır. “Özel olan politiktir” anlayışından türemiş olan bu şiar genel olarak kullanılmakta özel olanın politik içeriğini sınıfsal özünden aldığı gerçeği yer yer gözden kaçmaktadır. Bu yer yer bilinçli bir sapırtmanın burjuva, küçük burjuva anlayışların kadın özgürlük mücadelesine yön verme gerçekliğiyle iç içe gelişim göstermektedir. Oysa ki genel bir söylem olarak dilimize pelesenk olan bu şiarın içerdiği sınıfsallık olgusu irdelenmemektedir. Ancak proleter devrimcilerin sorunu böyle ele alması kabul edilemezdir. Kadına yönelik saldırılar hakim olanın tahakkümü “altındakiler” üzerinde her türlü tasarrufu buldurmasıyla ilişkili olan burjuva sınıf ideolojisinin yansımasıdır. Hakim olan erkek egemen anlayış tahakkümü altında olan ise hem kadın hem de erkektir.

Bu bağlamda sorun sınıflı toplumların ürünüdür. Kadın da erkek de ataerkinin

nesnesi ve ortaya çıkan sonuçta her ikisi de kendine biçilenin ötesine geçmemektedir. Nesnesi oldukları toplumun sınıflı bir toplum olduğu gerçekliği içerisinde kendilerine biçilen rolleri yerine getirmektedirler. Bu duruma damgasını vuran bu burjuva anlayıştır. Kadın ve erkeğin kendi varlıklarını yadsıyarak tersine çevirecekleri tüm bu sorunları üretme niteliğini barındıran üretim ilişkileridir. Engels şöyle demektedir; “... Bütün toplumsal değişikliklerin ve bütün siyasal altüst oluşların son nedenlerini insanların kafasında, ölümsüz doğruluk ve ölümsüz adalet üzerindeki artan kavrayışında değil, üretim ve değişim biçiminin değişikliklerinde aramak gerekir; onları ilgili dönemin felsefesinde değil, ama iktisadında aramak gerekir.” (Ütopik

Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm, F. Engels, s. 63) Bu anlamda kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetlerinin köklerini verili koşulların sadece felsefesinde, kültüründe, ahlak anlayışında, tekil erkeğin vandallığında ya da tekil kadının bilincinde aramak ya da sadece dinsel olgularda aramak doğru olmayacaktır. Tarihsel diyalektik materyalist yöntemle sorun incelendiğinde kadına yönelik her

bir toplumdur ve tüm çelişkileri bu sınıfsal olgulara bağlı olarak gelişim göstermektedir. Kadına yönelik her türlü saldırıda bununla doğrudan ilgilidir. Yani bu toplumsal yapıda köklü bir devrim gerçekleşmeden kadının konumunda köklü bir değişiklik yaratılması olanaklı değildir. Kadın cinayetlerinin kesin olarak son bulması da mümkün olmayacaktır. Bu açıdan düşmanımızı iyi tanımak ve

Yukarıda kısaca ifade etmeye çalıştığımız gerçekler ışığında kadın cinayetleri çok yönlü saldırının bir parçası hakim sınıfların çıkarlarının ve bu çıkarların sistematik olarak korunmasının bir biçimi olarak da erkek egemen sistem kadının toplumsal konumunun sürekliliğini sağlamak içinde kullanılan sınıfsal niteliği ortaya koymaktadır. Bununla mücadele bu kapsamda bu sistematikliği görenek geliştirilmeli. Kadınlar böylesi bir düşmana karşı örgütlenmeli kadınlarda tekil kurtuluş yolu arama ya da yaratmaya yol açan anlayışlarla amansız mücadele esas alınmalıdır. Bu kapsamda geliştirilecek mücadelenin niteliği devrimci içerik kazanmalı bir önceki yazımızda ifade ettiğimiz gibi katledilen kadınlar fotoğraf olmaktan çıkarılmalıdır. Katledilen kadınlar öfkemiz olmalı erkek egemen sisteme karşı mücadelede, demokratik halk devrimi mücadelemizin

türlü saldırının sınıfsal gerçeklikle bağı ancak böyle kurulabilecektir.

Clara Zetkin ünlü “Kadınların Klasiklere Borçlu Olduğu Şey” başlıklı makalesinde şöyle demektedir; “*Ailede ve toplumda kadının konumunun, ahlak yasalarına ya da tanrısal buyruklara göre yaratılmış, sonsuzluğa kadar değişmeyecek bir şey olduğu boş inancı yok oldu. Toplumun öteki kurumları ve varlık biçimleri gibi ailenin de sürekli bir oluşum ve değişim içinde bulunduğu, onlar gibi ekonomik koşullara ve bunlara bağlı mülkiyet düzeniyle birlikte değiştiği açıklığa kavuştu.*” (Kadın ve Aile, Marks, Lenin, Engels, Sol Yay., 2013, s. 11)

İçinde bulunduğumuz toplum sınıflı

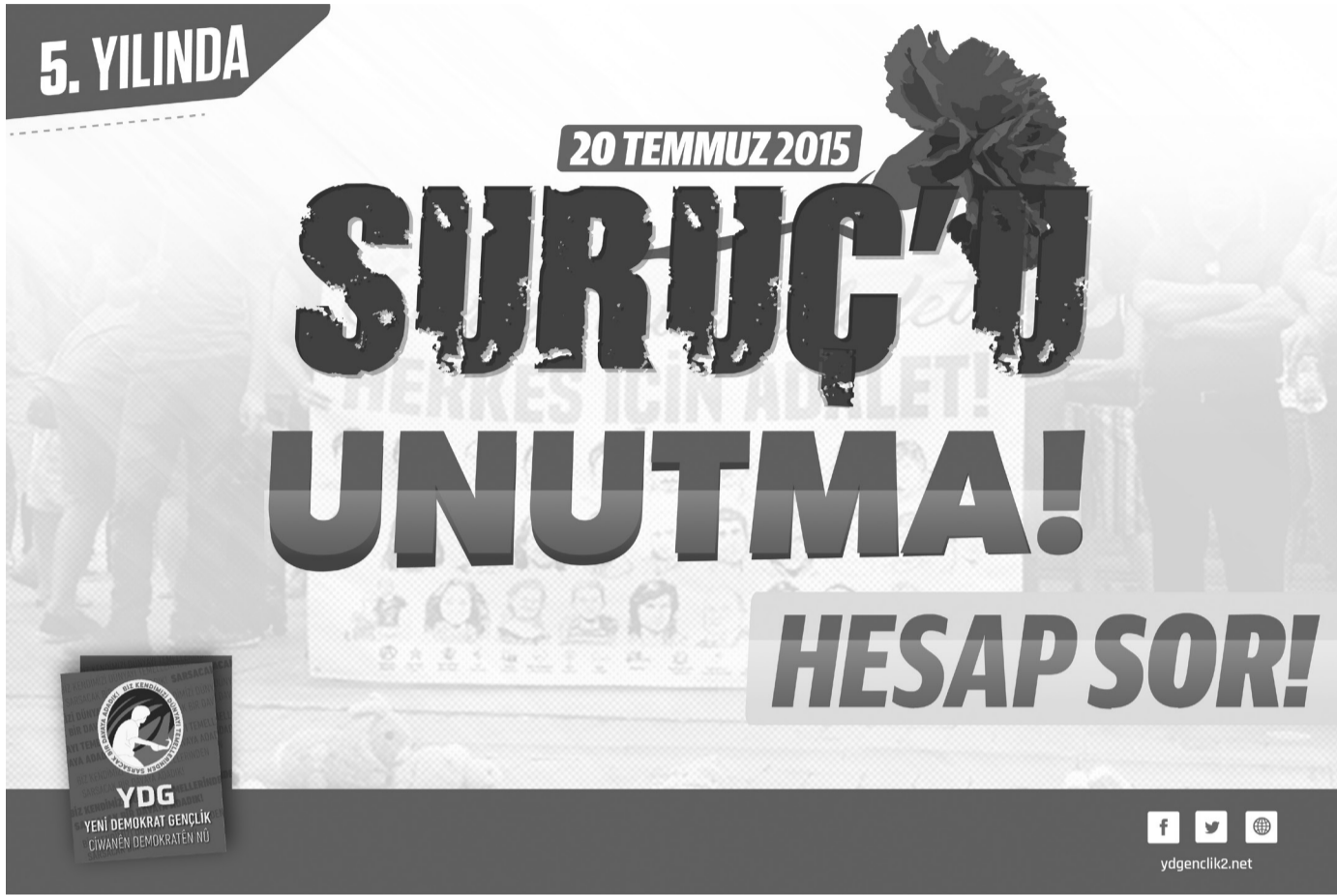
mücadelemizi bu çetin gerçekliğe uygun olarak şekillendirmek gerekmektedir.

Kadınların mücadelesi sonucunda ortaya çıkan kazanımlar hakim sınıfların çıkarları doğrultusunda her gün yeniden tırpanlanmakta içinden geçtikleri siyasal gelişmelere bağlı olarak da yeniden biçimlenmektedir. Bir ileri iki geri ilerleyen bu hareket hakim sınıflar cephesinden kadınların tepesinde sopa işlevini sürdürmektedir. Hakim sınıflar, polisi, askeri, eğitim, sağlık, dini tüm kurumlarıyla iki yüzlü ahlak ve adalet anlayışıyla kadın kitlelerine “şirin” gözükmeye çalışan politik argümanları kullanmaktadır. Ancak özde kadının düşmanı anlayışlarından hiçbir koşul altında taviz vermemektedir.

filizlendiği cephelerimiz haline getirilmelidir. Bu kapsamda kadının özgürlük mücadelesi demokratik Halk Devrimi programımızın bir parçası güncel politikamızın kopmaz parçasıdır. Bu anlamda demokratik kazanımlar için mücadele bu devrimci perspektifle örgütlenmeli, kadınlara bu devrimci politika propaganda edilmeli ve kadınların öfkesi örgütlenmelidir. Bu öfke kitlesel eylemlilikleri içermelidir. Devrimci propagandanın önemi kadın cinayetleri sorunda etkin şekilde kullanılmalı bunun için tüm araçlar kullanılmalı, devrimci yaratıcılık kadın kimliğinin emekçi, disiplinli, kapsayıcılığıyla birleştirilerek ilerletilmelidir.

(BİTTİ)

5. Yılında Suruç'u Unutma, Hesap Sor!

"Bu kaçınıcı anlam değişmesidir ölümün"

Yüzümüz hangi hüznün coğrafyası tarihte

Sessizliğe tutsak değil artık mezarlıklar

Yer altında ölümü utandıran yürekler var"

Tarihi ezilen uluslara, inançlara ve emekçilere dönük katliamlarla dolu olan faşist diktatörlüğün yeni katliam perdelerini açtığı tarihtir 20 Temmuz. Bu katliam faşist diktatörlüğün katliamlar tarihinin devamı niteliğinde olmakla birlikte Adana, Amed, Suruç, 10 Ekim gibi kitlesel katliamların da başlangıcı olmuştur. Suruç Katliamı'nın doğrudan sorumlusu olan Türk devletinin bu katliamı neden gerçekleştirdiğini anlamak için o dönem içerisinde bulunduğu ekonomik ve siyasi durumu incelemek gerekiyor. Katliama giden süreçte Türk devleti hem içeride hem de dışarıda çok yönlü bir krizin içerisindeydi. Gezi İsyanı'nın biriktirdiği dinamik Kobanê ve Kürt serhıldanlarıyla büyümüş, toplumsal kaynaşmaların ve hareketlerin yaşandığı bir süreç başlamıştır. Rojava'da Kürt ulusu nezdinde elde edilen kazanımlar TC'nin Kürt düşmanlığını körüklemiştir. Bu süreç ve sonrası dengeler içeride egemenler arasındaki klik dalaşını keskinleştirmiştir. Fethullahçılarla kurulan ittifaklar dağılmaya

gitmiş ve her cephede saldırganlığın işletildiği bir politik çizgiye demir atılmıştır. Yine Kürt ulusal mücadelesi ile yürütülen tasfiyeye dayalı "çözüm süreci" Suruç'tan sonra rafa kaldırılmış Irak Kürdistanı'nda bulunan gerilla alanlarının bombalanmasıyla birlikte PKK'de süreci noktalararak aktif savaş durumuna geçmiştir.

Bu anlamıyla bakıldığında Suruç Katliamı'nın gerçekleştiği moment, faşizmin çok yönlü kriziyle birlikte ezilenlere ve onların örgütlü güçlerine dönük bugün de devam eden kapsamlı ve soluksuz bir saldırganlığın başlatıldığı bir süreçtir. Nitekim Suruç Katliamı'nın hemen ertesinde devrimci, demokratik güçlere dönük başlatılan operasyonların ilk dalgasında 500 kişi gözaltına alınmış Günay Özarslan isimli devrimci katledilmiştir.

GENÇLİĞİN GEZİ'DEN KOBANÊ'YE UZANAN MÜCADELESİ

Suruç Katliamı, Gezi İsyanı'nın devamında gelişen ve binlerin katıldığı Kobanê Serhıldanı'nın rüzgârını da arkasına alarak gelişen kitle hareketlerinin önünü kesmeye dönük bir politikanın da sonucudur. Bu noktada hedef olarak seçilen eylemin bir gençlik kampanyası olması da bu süreçlerde aktif özne olarak yer alan halk gençliğine ve devrimci gençlik mücadelesine dönük bir mesaj da barındırmaktadır. Çünkü devrimci gençlik, tarihsel süreçlerin hem motor güç olma özelliğiyle hem öncülüğünü yapmasıyla hem de dina-

mizmiyle mücadelede aktif, üretken bir rol üstlenmiştir. '68 Hareketi'nin barikatlarından 6. Filo'nun denize dökülmesine; Filistin'de Siyonizme karşı mevzilerden, '71 devrimci kopuşuna; 90'lar bahar ve öğrenci eylemlerinden 1 Mayıs direnişlerine; Gezi'ye uzanan bu mücadeleler içerisinde gençlik kavgayı yükselten omuzlayan toplumsal kesimlerden olmuştur. Gençliğin devrimci mücadelesi ezilen emekçi halkın, ulusların ve ötekileştirilen inançların adalet, özgürlük, eşitlik talepleriyle birleşerek bugünlere uzanmış ve bu sebeple de faşist diktatörlüğün baskı, imha ve yok etme saldırılarıyla karşı karşıya kalmıştır. Faşist çeteler tarafından devrimci öğrencileri hedefleyen Beyazıt ve Bahçelievler katliamları buna örnektir.

Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu'nun (SGDF) "Beraber Savunduk, Beraber İnşa Edeceğiz" şiarlı kampanyası da bu temelde hayata geçirilmişti. TC destekli DAİŞ çetelerinin aylar süren kuşatması altında kan ve can bedeli bir direnişle kurtarılan Kobanê şehrinin yeniden inşa edilmesi için başlatılan bu kampanyayla gençler; inşa edilecek okullar, hastaneler ve çocuk kampları için Türkiye'nin dört bir yanından toplanan yardımları bölgeye ulaştırarak yeniden inşa sürecinin aktif öznesi olmak için yola koyuldular. Öğrenci gençliğin kampüslerdeki mücadelelerinde, işçi grevlerinde, Gezi barikatlarında, kadın eylemlerinde bir araya gelen-

ler bu kez TC destekli DAİŞ'in yıkıma uğrattığı kenti inşa etmek için bir araya gelmişlerdi. Kobanê'ye geçmeden önce Suruç'ta bulunan Amara Kültür Merkezi'nin bahçesinde basın açıklaması yapıldığı esnada patlayan canlı bomba 33 düş yolcusunu, 33 devrimciyi fiziken aramızdan aldı. Onlarca devrimci de yaralandı. 33'lerin düşleri ve idealleri devrimci gençlik mücadelesinin omuzlarında kavganın olduğu her yerde yaşatılıyor, yaşatılmaya devam edilecek.

ADALET İÇİN MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM, HESAP SORALIM!

Katliam DAİŞ tarafından üstlenilse de esas sorumlusu DAİŞ çetelerini koruyan, besleyen ve MİT eliyle yöneten Türk devletidir. Nitekim devlet katliamın üzerinden 5 yıl geçmesine rağmen yargıda süren davada tek bir sorumlunun dahi cezalandırılması katliamla faşist diktatörlüğün dolaysız ilişkisini gözler önüne sermektedir. 14. duruşmasına giren dava da bir ilerleme söz konusu değilken Suruç'ta katledilenlerin anılacağı eylemler her yıl sistematik olarak yasaklanmakta yoğun polis saldırılarıyla, gözaltılarla engellenmeye çalışılmaktadır. Suruç anmalarına katılan devrimciler yargılanmakta, hapis cezalarıyla karşılaşmaktadır. Tüm saldırı ve yasak politikalarına karşı devrimci gençlik mücadelesi öznelininin Suruç Katliamı'na dair tutumları her alanda 33'lerin mücadelesini ve düşlerini anlatacak bir pratik sürecin örgütlenmesi olmuştur. Yine yasak tavrına karşı militanca direniş ve yürüyüş iradesi Suruç Katliamı'nın hesabını sorma iradesi anlamında izlenen rota olmuştur.

Biliyoruz ki onların uğruna düştükleri düşleri, idealleri yaşatmak mücadelenin keskinleştirilmesi ile mümkün olacaktır. Her yıl olduğu gibi bu yıl da devrimci gençlik, bulunduğu her alanda 33'leri tüm yasaklara ve engellemelere karşı anmaya devam edecektir. Onlara sözümüz; daha fazla mücadele ve zafer olacaktır!

-33'ler Yaşıyor Mücadele Sürüyor!

-Suruç'u Unutmadık, Unutmayacağız!

-Suruç'un Faili, Patron-Ağa Devleti!

-Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Devrimci Gençlik Mücadelesi!

Yeni Demokrat Gençlik (YDG)

ydgenclik2.net

'Avukatlık Bir İtiraz Mesleğidir, Mesleğimizi Yaparken Kimden Gelirse Gelsin Haksızlığa ve Hukuksuzluğa İtiraz Edeceğiz'

Diyarbakır Baro Başkanı Cihan Aydın ile devletin yeni saldırı yasalarından biri olan "Çoklu Baro" yasası ile ilgili röportaj gerçekleştirdik. Avukatlık mesleğini bir itiraz mesleği olarak değerlendiren Aydın, yaşanan bu haksızlığa ve hukuksuzluğa itiraz edeceklerini dile getirdi.

YENİ DEMOKRASİ- "Çoklu baro" olarak da adlandırılan, baroların yapısına ve seçim yöntemine yönelik dayatılan değişikliği iktidarın siyasi hedefleri bakımından nasıl değerlendirmek gerekir? İktidarı bu kadar rahatsız eden neydi?

CİHAN AYDIN- 15 Temmuz darbe girişimi en büyük tahribatlarından birini hiç kuşkusuz sivil toplum alanında yarattı. İktidar darbeyi fırsat bilerek muhalif binlerce dernek, sendika, vakıf ve benzeri örgüt kapattı. Sivil toplum ile mücadele konusunda darbe girişimi hükümete mükemmel bir fırsat sunmuştu, hükümet de bu fırsatı sonuna kadar değerlendirdi. Darbe sürecini hasarsız atlatan örgütlerin başında barolar geliyordu. Barolar iktidarın temel hak ve özgürlükler alanında yıkıcı politikalarına kısık sesle de olsa muhalefet etmeyi sürdürdüler. Özellikle kadın cinayetleri, çocuk istismarları çevre talanları gibi insan hakları ihlallerinin yanı sıra hukukun üstünlüğü, adil yargılanma ilkelerini ortadan kaldıran hukuk politikalarına da itiraz ettiler. Hak ihlallerini görünür kıldılar, bu hak ihlallerine karşı hukuksal mücadeleyi sürdürdüler. İşte iktidarı rahatsız eden, baroların bu tutumuydu. Toplumun bütün kesimlerini önemli ölçüde susturmayı başaran ve kontrol altına alan iktidar, baroların bu inatçı tutumundan rahatsız oldu ve baroları küçülterek, yandaş barolar oluşturarak, kamuoyu algısını kendi lehine çevirmeyi amaçladı. Bir nolu İstanbul Barosu'nun eleştirdiği hükümet politikasına, iki numaralı baro alkış tutacak, böylece kitlelerin kafası karışacak ve kitlele-

rin algı yönetimi konusunda bir adım daha atılmış olacak.

YD- Baroların yapısına ve seçim yöntemine dair değişiklik kısaca ne getiriyor? Daha da önemlisi bunun hukuka ve avukatlık mesleğine etkileri ne yönde olacaktır?

AYDIN- Aslında Avukatlık Kanunu'nda bir takım yapısal sorunlar vardı ama çoklu baro ve temsil sistemi kimsenin aklından geçen bir değişiklik değildi. Özellikle avukat sayısının 5000'i geçen illerde 2000 avukatın bir araya gelerek ikinci bir baro kurmalarına ola-

temel dayanak olarak gösterdiği gerekçe olan "temsilde adalet" fikrinin tam aksine sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Nitekim bu değişiklikle 40 üyesi olan bir baro ile 4999 üyesi olan bir baro TBB nezdinde 4 delege ile temsil edilme gibi bir adaletsiz sonuç yaratacaktır.

Yasal değişikliğin belki de en önemli sonucu, yargı tarafsızlığı ve bağımsızlığı konusunda direnen son ayak olan savunmanın da etkisiz kılınarak, yargıyı tümüyle iktidara teslim etme sonucunu yaratmasıdır. Nitekim iddia-savunma ve mahkeme eşit ve öz-

kurulmasının önü açıldı. Bu baroya mensup üyelerin özellikle ucu iktidara geçecek olan temel hak ve özgürlükler konusunda etkin bir savunmanlık yapması oldukça zor bir ihtimal. Mevcut durumda bile çeşitli toplumsal muhalefet alanlarında bulunan; iktidarın sosyal, siyasal, ekonomik ve kültürel politikalarının ekseninde olmayan, itiraz eden kesimlere yönelik ayrımcı uygulamalara tanıklık ediyoruz. Bu yasal değişiklik bu kesimlerin tümünden yargı alanı dışında bırakılması sonucunu doğurması büyük bir risk olarak ortada durmaktadır.

Toplumun bu kadar kategorize edildiği, kutuplaştırıldığı bir dönemde, avukatların da mensubu olduğu baronun iktidarla olan ilişkilerine göre yargıdan tolerans görmesi ya da dışlanması gibi bir sonuç yaratma ihtimali son derece güçlü görünmektedir.

YD- Tüm itiraz ve mücadelelere karşın iktidarın dayatmasıyla yasa onaylandı. Avukatlar bundan sonrası için ne

yapacak, nasıl bir mücadele verecek? Ya da iktidarın saldırılarını püskürtmek için avukatların mücadelesi yeterli mi; nasıl bir mücadele yolu izlemek gerekiyor?

AYDIN- Avukatlar ve barolar her şeye rağmen hukuk devleti ve hukukun üstünlüğü ilkesini işler kılmak için mücadeleye devam edecekler. Elbette bu kadar bölünmüş ve ayrıştırılmış bir toplumda, bölünmüş barolarla bu işi yapmak eskisinden daha güç olacaktır. Ama avukatlık bir itiraz mesleğidir, mesleğimizi yaparken kimden gelirse gelsin haksızlığa ve hukuksuzluğa itiraz edeceğiz. Çünkü avukatların teslim olması, hukukun, demokrasinin ve adaletin güce ve güçlüye teslim edilmesi anlamına gelecektir. Bunun sonucu da ülkede yaşayan tüm yurttaşlar için cehennemdir.

nak veren "çoklu baroya" 80 baronun tamamı da karşı olmasına rağmen bu değişiklik yapıldı. Ayrıca sayısal olarak büyük baroların (İstanbul; Ankara ve İzmir) delege sayıları nedeniyle TBB yönetimini belirleme konusundaki avantajına son verildi. Değişiklikten önce her 300 avukat için bir delege belirlenirken, şimdi her 5000 avukat için bir delege belirlenmesi şeklinde değişikliğe gidilmiştir.

Bu değişiklikler bir çok sakıncaya yol açmakla birlikte asıl öne çıkan üç önemli sakıncaya yol açmaktadır. İlki, bir ilde birden fazla baro kurulmasının önünü açmakla yandaş baroların kurulmasına imkan tanımakta böylece mevcut baroları etkisizleştirmeyi, iktidarın kendi ikbalı için yeni dayanak alanları oluşturması gibi bir sonuç yaratmaktadır.

ikinci olarak iktidarın yasal değişikliğe

gür şekilde görevini yapma imkanına sahip olursa demokratik şekilde işleyen bir yargı sisteminden bahsetmek mümkündür. Mevcut durumda iddia ve mahkeme hükümetin denetiminde olduğuna göre ağır aksak da olsa işleyen tek ayak savunma ayağıdır ve bu yasal değişiklikle bu ayak da sakatlanacak böylece yargı tümüyle iktidara teslim olacaktır.

YD- Söz konusu değişikliğin genel olarak yargılama, 'savunma makamı' ve müvekkil nezdinde ortaya çıkarılabileceği haksızlık ve mağduriyetler neler olabilir? Bunun özellikle toplumsal çelişiklere ve siyasi kimliklere; örneğin işçilere, Kürtlere, Alevilere, kadınlara, çevre mücadelesi verenlere, devrimci ve muhalif kesimlere yansımaları nasıl olacaktır?

AYDIN- Yasal değişiklik ile iktidar ile senkronize çalışacak (yandaş) barolar

YKP (m-l): 'Pandemi, Krizleri Derinleştiriyor!' - II

ÜLKE VE BÖLGEDE DURUM

Libya cephesinin öne çıkması, ABD'nin Suriye'de görünür hareketliliğine karşı Rusya'nın açık-kararlı kazanımlarını savunma durumu, Amerika'nın Filistin planının İsrail tarafından hayata geçirilmesi, Kıbrıs'ta ki açık emperyalist arzular, Batı Balkanlar'da ki bütün güçler tarafından yapılan müdahaleler, "herkesin herkese karşı olduğu" bölgenin (D. Akdeniz'den, Ortadoğu'ya, Karadeniz'den Balkanlar'a kadar) emperyalist rekabetin kritik merkezi olduğunu göstermektedir.

Bütün bu alanların hükümdarı ve lideri olan ABD'nin amacı, son yıllarda ki başarılarının üzerine basan, Pers Körfezine kadar geniş alanda ABD'nin çelişkilerinden ve zafiyetinden faydalanan ve ciddi bağları olan Rusya'yı buralardan çıkarmaktır. Bu rekabetin kritik parametresi için önemli olan, Türkiye'nin ekonomik sorunlarının ve gerçek potansiyel açıklıklarının uyumsuzluğunun ağırlığı altında, bu "geri dönüş" şartlarını müzakere etmeye ve Rusya ile maceracı yaklaşımların terk edilmesine teşebbüs ederek, Türkiye'nin Amerikan-Batı kampına "geri" çekilmesidir.

Bu çerçevede, bütün yerli hükümetler tarafından izlenen ABD'nin 'iyi ve tercih edilen' çocuğu politikası zemininde, ülkemiz burjuva sınıfının Türkiye karşısında jeopolitik konumunun güçlendiği savının yalan olduğu görülmektedir. EastMed projesinin ABD önderliğinde kararlaştırılıp ilan edildiği söylenirken, bir tarafından ise, Türkiye-Libya anlaşmasının da ABD'nin göz yummasıyla gerçekleşmesiyle "ulusal başarı" olan EastMed

projesinin iptali, uşak politikası ve gerici maceracı politikaları açısından çarpıcı niteliktedir. Bütünlüklü olarak bakılırsa, Amerikan egemenliği altında ki Yunanistan-Türkiye rekabeti içine girilen yeni dönemde bölgede ve ülkede gelişmeler açısından temel kritik etken durumundadır.

Sistem ve hükümet, bütün bu sorunların yanında, sonuçları süregelen dönem ve yıllarla sınırlı olmayan, havadan para kazanan ve parazit ekonominin açtığı ağır yaraları da yönetmekle karşı karşıyadır. Buna karşın, uzun yıllara yayılacak olan uluslararası durgunluk ve kriz "Mükemmel fırtına" arka fonuyla on yılların yaralarını derinleştirmek üzere gelmektedir. Hükümet bu koşullarda, AB'nin kimi ekonomik desteğine göz dikerek, "Orta sınıfın yeniden ayağa dikilmesi" bağlamında ne kurtarabilirsem yaklaşımındadır. Bu destek belirginleştikçe, sınırlarını ve gerçek niteliğini de ifşa etmektedir. Bu da, yeni kredi ve vasilikler, sınıfsal olarak belirlenmiş ve büyük burjuva sınıflarına "yardım" ve yeni soygun anlamına gelmektedir.

Bundan dolayı, "geçici kararlar" niteliğinde de olsa hükümetin gerçek politikası işçiler, emekçiler, halk ve gençlik karşısında ortaya serilmektedir. Çalışanlar için hiçbir hakkın olmadığı barbarca çalışma çerçevesi biçimlenmektedir. Genel halk kitleleri için en temel ihtiyaçların dahi (Barınma, elektrik, su ve dahası gıda) karşılanmadığı sefalet koşulları oluşturulmaktadır. Eğitimde şimdiden dayatılan, sağlık-bakım alanında da hazırlanan büyük gerici dönüşümler hedeflenmektedir. Kamusal ve doğal zenginliklerin (Doğa, çöp) yağmalanması yürürlükteyken yerli ve yabancı

sermaye şimdiden kar alanları bulmaya başladı.

Buna paralel, hükümet tüm sistem adına, karantina döneminde halkın ve gençliğin özgürlükleri de dahil demokratik ve kişisel kısıtlamaların ruhuyla ve önlemler ile elde ettiği olumlu kazanımları elinde tutmak istiyor. Gerek emekçilerin ve gençliğin iş alanlarında ve eğitimde örgütlenme ve mücadele hakkı anlamında gerekse de bütünlüklü olarak halkın örgütlenme ve mücadele hakkı karşısında ortaya konan önlemler önceki dönemin gerici olgularını dahi aşmıştır. Kamusal ve siyasal hayata yönelik faşist politikaları dayatan önlemler, siyasal sistemin sağa kayışına, mülteciliğin keskin bir biçimde ortaya konmasıyla araçsallaştırılmasına, sendika ağalarının GSEE-ADADI-Federasyonlarda (Yunanistan İşçi sendikaları Konfederasyonu-Yunanistan Kamu Emekçileri Konfederasyonu) pespaye rolüne, KKE (YKP-Yunanistan Komünist Partisi) önderliğinin burjuva yasallık zemininde uyumunun keskinleşmesine dayanmaktadır. Faşistleşmenin politikası durumu sistemi bekleyen çıkmazlar karşısında kendini koruması ve halk karşıtı genel saldırılar için kaçınılmazdır. Önümüze çıkan yeni dönemde emekçilerin ve gençliğin kitlesel mücadele hakkının desteklenmesi ve ifade edilmesi çok çeşitli biçimlerde girişimlere ihtiyaç duymaktadır.

Burjuva sınıfın bölgede ki jeopolitik gelişmelerde ki çıkmazları, Türkiye ile olan rekabet, ikili bağımlılığın denge sorunu, sosyo-ekonomik sorunlar, burjuva partilerin toplumsal destek "kayıpları" ülkede ki politik istikrarsızlığı teşkil etmektedir. Yunanistan-Tür-

kiye rekabeti bir taraftan "Ulusal bütünlüğe" yol açarken bir yandan ise çelişkileri ve kavgaları beslemektedir. Hükümet yetkilileri halka karşı başlatıldığı saldırılar kapsamında yardım arayışı ve beklentisindeyken, bir yandan da "köprünün" sonu olarak görülen Ekim ayına kadar bunca sorunu nasıl yöneteceği bağlamında oluşacak koşulların kaygısını taşımaktadır.

SRYZA ise, sistemin ikinci siyasal kutbu olma siyasetini her biçimde beslemekte ve savunmaktadır. Bir yanda ise YD (Yeni Demokrasi)'nin hükümet ortağı görünmek istemediğinden KİNAL'a (Değişim Hareketi-Sosyal Demokrat Cephenin çatı hareketi, çn.) baskı uygulamaktadır. Bu zeminde, nispi anlamda, sistemin bütün güçleri arasında (Kasidiaris'in yeni Altın Şafak kurma girişimleri de dahil olmak üzere) seçime kadar varan görüşmeler olmaktadır. Tartışma sistemin gerçek çıkmazlarının yansımalarıyla birlikte halkında "verili" bir olgu olmadığının anlaşılmasını göstermektedir.

Bizimle bağlantılı olarak, halkın iş ve yaşam gibi temel haklarının içinde yer almadığı çerçevenin belirlendiği koşullarda halk "verili" bir olgu değildir ve de olamaz. Pandemi ve karantina sürecinde tüketilen bir olgu olarak görülen, bundan fazlasını yaşadığı şu an ve daha kötülerinin geleceğini anlayan halk fazlasıyla endişe ve öfke biriktirmiştir. Pandeminin etkilerinin sınırlandırılması ile ilişkili hükümet "başarısı" diye anılan durum hükümetin işi olmaktan çok bölgedeki (Balkanlar) hakim olan etkenlere bağlıdır ve propaganda olarak da olası gelişmeler karşısında çok az yakıtı bulunmaktadır.

MÜCADELE CEPHELERİ

Bütün bu gelişmeler, halkın ve gençliğin kazanım ve hakları bağlamında, güçlü boyun eğdirme anlayışı, geriletme ve tabi kılmaya karşı yüklü bir alan meydana getirmektedir, halkın güçlerini ve mücadelesini tahkim etmesi için siyasal olarak mücadele cephelerinin belirlenmesi kritik öneme sahiptir.

*İşçi ve halk karşıtı saldırıya karşı. Ortaçağ çalışma koşullarına, dönüşümlü ve esnek çalışmaya hayır. Toplu sözleşme hakkı talep edilip savunulmalıdır. Herkese kalıcı ve istikrarlı çalışma hakkı için mücadeleye.

*Halkın sağlığı tüketilir meta değildir. Tüm halka eşit, tam ve ücretsiz sağlık hakkı. Sağlıkta, kitlesel işe alımlar ve tüm sağlık sektöründeki sözleşmelilerin kadrolaşdırılması. Halk için önlemler ve bedava test.

*Eğitimdeki gerici saldırıya izin verilmemeli ve dağıtılmalıdır. Kahrolsun torba yasa ve değişimler. Uzaktan eğitime hayır. Herkese bedava eğitim hakkı. Derneklerden ve eğitimdeki özgürlüklerden elinizi çekin.

*Emperyalist bağımlılığa ve savaşa karşı mücadele. Emperyalizme ve tehlikeli-haksız savaşa karşı Türkiye halkıyla dayanışma ve ortak mücadeleye. Bütün bölge halkları ve mültecilerle kardeşlik, dayanışma ve ortak

mücadele.

*Faşist uygulamalara hayır. İşçi-halk özgürlüklerinden ve kitlelerin demokratik haklarından elinizi çekin. Sendikalardan, grev ve eylem hakkından elinizi çekin.

Pandemi-karantina sürecinde, sol ve genel hareket içinde görülen "Subjektif hastalıklar" çok daha belirgin biçimde kendini gösterdi. YKP önderliğinin sisteme bütünlüklü uyumu-desteğinden, meclis dışı solda egemen olan gerileme ve kafa karışıklığı ile, sistemin ve onun güçlerine karşı olan yanılmalı yaklaşımlarına geri dönmesinden, otonom-anarşist-aktivizm alanına kadar bu görülmektedir.

Bu durum hiç kuşkusuz, bizlerin halkın ve gençliğin karşı karşıya kaldığı durumda, ortak mücadele ve hareketler ve dahası ortak açıklamalar yapma çabalarımız bağlamında da olumsuz etken oldu. Bütün bunlara rağmen, mücadele etmeyi, alanlar açmayı ve bütünün sesi olmayı başardık.

Öncesinde de kaydettiğimiz, kitlelerin hareketini kolaylaştıran ve mücadele cephelerini biçimlendiren ortak mücadelede ve her olanağı tüketmekte ısrarcı olmaya devam edeceğiz.

Buna paralel anlayışımızı, sistemin güçleri noktasında yanılığara ve kafa

karışıklığına düşmeden, sistemin politikaları karşısında kitlesel direniş-hak alma mücadelesi yönelimi doğrultusunu, teorik, ideolojik ve siyasal olarak, savunmaya, ortaya koymaya, desteklemeye devam edeceğiz. Anti-kapitalist, anti-emperyalist, anti-ortak yönetim mücadele zemininde kitlesel direniş-hak alma anlayışı, halkın ufuktaki sistemin ve güçleriyle hesaplaşması olacaktır.

DEĞERLENDİRME-GÖREVLER

Pandemi ve karantinanın etkin olduğu süreçte örgüt halkla buluşarak öncesi görülmemiş koşullara karşı koydu. Bir taraftan sağlık tehlikesi varken diğer taraftan ise sistemin uyguladığı mücadele ve hareket kısıtlamasının sertleşmesi vardı. Örgüt ilk andan itibaren, yeni faaliyet koşullarına göre düzenlemelerle uyum sağlayarak, üye ve kadroların sağlık önlemlerini zorunlu kabul ederek halk içindeki çalışmalarına devam etti. Merkezi Organ'ın, gerek bu karar gerekse de uygulaması bağlamındaki genel değerlendirmesi olumludur. Örgüt çok zor koşullarda, doğrudan belirlemeyi, müdahil olmayı ve emekçi ve gençlikten oluşan geniş kesime ulaşmayı, bir dizi alanda ciddi mücadele vermeyi, internetin değerlendirilmesini, 1 Mayıs eylem ve mitinglerinin yasaklanmasının kırılması başta olmak üzere eylemlerde belirleyici rol oynamayı başardı.

Yeni bir pandemi süreci ile kısıtlanmamak ki benzer sert koşullar meşrulaştırılmaya çalışılmakta, Merkezi Organ, sonraki süreç için beklenen sonuçların biçimlenmesi için sürecin analitik olarak bütün olumlu yanlarıyla birlikte eksiklerinin de değerlendirilmesini kabul etmiştir. Sonuç olarak bu dönem için Merkezi Organ'ın ayrı bir değerlendirmesi olacaktır.

Sonraki süreç açısından, ortaya çıkan olanaklar ve görevler bağlamında, acil görevlerimiz şunlardır:

* Emekçiler, gençlik ve semtlerde örgüte bağlı faaliyet yürüten cephe (kitle, çn.) örgütlenmelerinin siyasal ve örgütsel olarak güçlendirilmesi. Emekçiler, eğitim, üniversiteler, sağlık alanlarında gelişen mücadeleler ve bunların ortaya çıkaracağı siyasal süreçlere müdahil olmak. Biçimlenen ve biçimlenmeye devam edecek deneyim ve olguların genelleştirilmesi. (Sağlıkçıların ülke toplantısı, öğrenci-üniversiteli gençlik kampı, Sınıf Yürüyüşü ülke toplantısı gibi)

* Devamında ülke genelinde yapılacak toplantı-buluşmalarla desteklenecek, "Normale dönüş" sonrası oluşan durumu değerlendirecek internet üzerinden yapılacak merkezi siyasal programın örgütlenmesi.

* Yeni koşullara göre kendini biçimlendirecek şekilde, "Direnişin Sesi" web radyosunun desteklenmesi, yaygınlaştırılması.

* Proletarya Bayrağı gazetesinin ve parti yayınlarının geliştirilmesi, yaygınlaştırılması ve internet alanındaki çalışmaları gündemine alacak merkezi parti toplantısının siyasal ön hazırlığı.

* Geciken ve hedefinin gerisinde kalan bağış kampanyasının geniş anlamda, örgüt bağış kuponlarının yoğun dağıtımının yapılarak hedefin aşılması.

Genel sonuç olarak, örgütün sağlam zemine bastığını, önceki zorlu süreçten tamamen kendi olanaklarına dayanarak hareket içindeki faaliyetlerini geliştirerek çıktığını açıkça söyleyebiliriz.

YKP (m-l) Merkez Komitesi

* (65. sayımızda yayımlanan yazının ilk bölümünde "YKP(ML)" ismi sehven yanlış yazılmıştır)

Mercan Dağlarında "Birde Çok, Çokta Bir" Olanlara Selam Olsun!

"Ben bir yolculuk yaptım

ay ışığında, gün ışığında

yağmurun ışığında

dört mevsimle ve bütün zamanlarla
birlikte

böceklerle, otlarla, yıldızlarla birlikte

ve en namuslu insanlarıyla yeryüzü-
nün

yani bir keman gibi şefkatli

henüz konuşamayan bir çocuk gibi
merhametsiz

henüz konuşamayan bir çocuk gibi
cesur

yani bir kuş kolaylığıyla ölmeye
de

bin yıl yaşamaya da hazır"

Nazım Hikmet

Şu anda bir kez daha ellerimizle bastırıp yaramıza, dayanmaya çalışıyoruz yoldaşlarımızı kaybetmenin acısına... Bir kez daha dünyayı omuzlayıp sırtımıza, adımlıyoruz patikalara. Her anlamda zor bir süreçte adımladığımız bu yolda bir yandan düşmanın ağır saldırıları diğer yandan yılgınlık yüklü kavga kaçkınlığı... İki ateş arasında süren yürüyüşümüzde sınıksız tutunduğumuz gerilla savaşı, yengi-yenilgi denklemine uygun olarak ilerliyor. Savaşımız boyunca yitirdiğimiz yoldaşlarımızda çoğalıyor, şairin dediği gibi "birde çok, çokta bir" oluyoruz.

Taylan, Yusuf, Mahir, Samet, Yetiş ve Haydar yoldaşların her biri farklı bölgelerden katıldı bu yürüyüşe. Kimisi işçi, kimisi köylü, kimisi öğrenciydi. Ama hepsinin yolu, faşizme karşı yürütülen bu mücadelede birleşti. Genç yaşamlarının özeti; inanç, sevgi, bağlılık, irade ve en önemlisi de umut oldu. Bir yolculuk olarak da adlandıracağımız gerilla yaşamında biriktirdiklerimizle ve ölümsüzleşen her yoldaştan bir parça olarak ilerleriz. Mercan'da ölümsüzleşen altı yoldaşımızdan bize kalan ise içinde halk sevgisinin, yoldaş sevgisinin, düşman kininin, bağlılığın, feda ruhunun oldu-

ğu yaşamın ta kendisi oldu.

Dağların terk edilerek, gerilla savaşına inançsızlığın, yılgınlığın propagandasının yapıldığı bir süreçte altı yoldaşın, düştükleri pusuda, askeri olarak hiç de avantajlı olmadıkları bir pozisyonda sabaha kadar çatışmaları, ortaya konulan savaş iradesinin en yalın pratiği olmuştur.

Düşman saldırılarının hava desteğini de alarak, gizli gözetleme, pusulama- larla kapsamlı bir şekilde devam ettiği Mercan'da 5 Ağustos 2018 akşamı, bir görevi yerine getirmek için yay- laya giden yoldaşlar, burada pusuya düşmüştür. Grubun komutanlarından Yusuf yoldaşın pusuyu fark edip ilk

güçlü katılımına ihtiyacımız var. Kötü bir süreci atlatıyoruz nihayet. Ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaksa, olmaması gerekiyorsa, bizler de eskisi gibi olmamalıyız" dediği gibi artık hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Ve her yoldaş, düşenlerin yerini doldurmada eskisinden de daha güçlü eskisinden de daha kararlı adımladı yolları.

Taylan yoldaş (Mustafa Sarıca), gerek askeri gerekse politik olarak bitmek bilmeyen öğrenme ve kendini yenileme azmiyle yer edindi yoldaşlarının yüreğinde. Kendinden önce ölümsüzleşen yoldaşların boşluğunu doldurmak için daha fazla sorumluluk aldı. Yusuf yoldaş (İlker Tezer), kitlelerle kurduğu güçlü bağlarla,

yı başardı. Ve on ikiler ölümsüzleştiğinde; "benim aldığım her nefesin düşmanın zararına olacağını bildiğim için kendimi gerçekten önce bir asker, sonra ideolojik, politik, örgütsel ve siyasal açıdan geliştirmek, her adımda, her nefesimde devrime ve halka hizmet etmek istiyorum" diyerek Ahmet yoldaşın adını aldı ve onlara layık bir devrimci olmak için omuzladı silahını. Haydar yoldaş (Zeynel Çakıl), düşman saldırılarının en yoğunlaştığı süreçte gerillaya katıldı ve yılgınlık teorilerinin yapıldığı bu süreçte yüzünü örgüte dönerek verilen görevleri tereddütsüzce yerine getirdi.

Yoldaşların hepsinin ortak yanı, düşman kını ve kitlelere olan güven- leri idi. Kavga kaçkınlığının saflarımızda da baş gösterdiği süreçte yoldaşlar yüzünü geriye değil ileriye, kitlelere döndü. Yetiş yoldaşın Mercan faaliyetinde dediği gibi; "bu insanlar biz onları nasıl sahipleniyorsak, mücadele ediyor- sak, bir süre sonra tıpkı bizim gibi onlar da bu mücadelenin gerekliliğini anlayacaklar" inancı ve söylemiyle silahlarına daha sıkı sarıldı.

Gerilla yaşamında ayrılık zamanları çok hüznüldür. Kalkanlar gidenlere, gidenler kalkanlara kendinden bir parça verir. Bu kimi zaman bir çakmak, özenle kurutulmuş bir bahar çiçeği, el ile işlenmiş bir tabaka, bir çit, küçük bir not vb. olur. Kimi zaman da paylaşımlar, yüreğini orta yere koyan kucaklaşmalarda aktarılır yoldaşa. Sonunda kavuşmak umuduyla çıkılır her yolculuğa...

Kavuşmak umuduyla ayrıldığımız o gün, hepimizin dilinde, yüreğinde kamp boyunca söylediğimiz ve "Bu bizim şarkımız olsun. Ne zaman bunu dinlesek birbirimizi hatırlayalım" dediğimiz "Militan Mavisî" türküsü vardı. Bir daha görüşeceğimiz umudunu taşısak da hepimiz biliyorduk ki şarkıda da söylediği gibi "Yaşayla ölüm arasında ömrümüz bir ince çizgiydi." Bu ince çizgide yaşama, kazanacaklarımıza yüzümüzü dönerek devam ettik yürümeye...

Bir Partizan

ateşi açmasının ardından hemen konumlanan yoldaşlar, burada düşmanla göğüs göğüse 6 Ağustos sabahına kadar çatışmıştır. Kapsamlı bir şekilde alana yerleşen düşman, noktada bulunan yoldaşlara da yönelmiş iki yoldaş da burada silahlarının son mermisine kadar çatışmıştır. Altı yoldaşın ölümsüzleştiği bu çatışmada düşman kendi kayıplarını resmi olarak gizlese de üç yaralı olduğu dair söylemlerde bulunmuştur.

MERCAN'DA ÖLÜMSÜZLEŞEN HER YOLDAŞ, KENDİ ÖZGÜNLÜĞÜYLE İZ BIRAKTI GERİLLADA

Taylan yoldaşın kayıplarımızın ardından Şerzan yoldaşa yazdığı nota; "Önümüzdeki yıllarda hepimizin

özellikle doğduğu topraklarda gerilla faaliyeti yürütmenin özgüvenini ve burada düşmana kayıp verdirmenin haklı gururunu yaşadı hep. Mahir yoldaş (Mehmet Keleş), savaşı savaşı olarak öğrenmenin en güzel örneklerinden oldu. Samet yoldaş (Tanju Er), örgütü tanıdıkça, ona güvendikçe savaşıma gerekçelerini daha da artırdı ve bedel ödenmeden bir şey kazanamayacağını gördüğünde bu savaşa daha sıkı tutundu. Bakış yoldaşın ismini aldı ve "yoldaşlarımız içimizde hiç sökülüp atamayacağımız bir yerlerde yaşıyor" diyerek kendini yeniledi. Yetiş yoldaş (Tarık Akın), iç çatışmalarını yoldaşlarıyla, kitlelerle birlikte aştı, kitlelerle kurduğu sıcak ilişkilerle onların en sevdiği gerillalar arasında yer alma-

Proleter Devrimcilik ve Halk Savaşı: Gelişmenin İki Dinamiği - I

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Partimiz 47 yıllık bir deneyime, birikime ve sürekliliğe sahiptir. Başarıları ve başaramadıklarıyla, komünizm davasına olan sıkı bağlılığı ve onun ülkemizde gerçekleşmesi noktasında yapabildikleriyle, genel siyasi çizgisini nasıl ve ne biçimde var edip yeniden ürettiğiyle, kadro politikası, çalışma tarzı ve 47 yıl boyunca birikmiş emek ve yoğunlaşmış deneyimiyle değerlendirilmelidir. Ancak bugünü kavramak, bugünün sorunlarını inceleyerek hakim olmak geçmiş deneyim ve birikimlerimize daha bütünlüklü çok yönlü ve güçlü ele almamızı sağlayacaktır. Bu anlamda bugün yaşadığımız sorunlar, zaafılar, mücadeleyi karşılama biçimimiz, genel çizgimizle örgütlü bünyemizin kaynaşma düzeyi, kavrama düzeyi, önderlik meselesini ele alışımız, örgütlenme ve kitle çizgimizdeki sorunlar, askeri çizgimizdeki yetmezlikler ve bir bütün savaş stratejimizle ilişkilendirme düzeyimiz yakından ve çok yönlü incelemeyi gerektirmektedir. Bu yoğunlaşma ve odaklamayı sağlayamadığımız noktada zamanın ruhunu, içinde bulunduğumuz sürecin yapısını, bunun yarattığı çelişkilerle uygun olarak örgütlenmeleri inşa etme ve biçimlendirmeyi, kitle çizgimizdeki sorunları ve Halk Savaşı'nın bütünlüklü yapısını ve sorunlarını kavramak mümkün değildir.

Partimizde bugün en önemli sorun toplumsal çelişkiler ve faaliyet alanlarımızdaki tüm yansımalarına çözüm olma iddiasındaki zayıflıktır. Bu doğrudan sınıf mücadelesiyle ilişkilendirilmediği iddiasızlık, ona öncü ve önder olmadaki yetmezlikle ilgilidir. Devrimin sorunları, halkın sorunları, sınıf mücadelesinin sorunlarıyla ilişkilendirirken fedakâr devrimciler olarak şekillenen bir yapı, bu eksende olu-

şan güçlü beklenti ancak bu sorunlarla komünistçe ilişkilendirilmenin daha az önemli olduğu bir konumlanış söz konusudur. Bu bağlamda iyi devrimciler topluluğu olan, ancak çelişkiler karşısında zayıf, onları incelemek ve çözüme kavuşturmada tembel önderler ve komünistler olarak konumlanma durumu söz konusudur. Partimizin önderlik ve öncülük noktasındaki iddiasız-

Hiç kuşkusuz savaşta bugünkü tablomuzun gerçekliği, birikmiş deneyimin kadrolardaki yansımaları ve etkisi, savaşa yönelik öngörü ve kaynaşmışlık düzeyimiz, planlama ve hayata geçirme çapımız tarihimizde stratejik hattımızın örgütlenmesinden, oradan devredilen mirastan kopuk değildir.

parti önderliğiyle sınırlandırılmışlığı, bu iddiasızlığın en temel yapısı durumundadır. Oysa önderlik komünist kimliğin en temel ögesidir. Bu misyon ve sorumluluk kavranmaz, bunun gereklerini yerine getirecek bir çizgi, yaşam tarzı, örgütlenme hattı, inceleme yöntemi ve gerekli olan örgüt yapısı kurulmazsa komünist kimliğin temellerinde bir aşınma başlamış demektir. Komünist kimliği oluşturma, inşa etme ise ancak bu ihtiyaçlara yanıt olacak bir değişim, dönüşüm ve yönelimle mümkündür.

İddiasızlık birçok yönüyle yansımaktadır. Ancak iddiasızlığın önderleşmeye ket vuran iki yapısı partimizde

tezahür etmektedir. Birincisi, sorunlar karşısında ertelemeci, kaçınmacı tutum. Ortaya çıkan sorunu incelemekten uzaklaşan, sorunları çözüme odaklı bir yaklaşım yerine onun karşısında havlu atan kendiliğindencilik. Bu tablo bir bütün önderlikten en alt bileşene kadar yansımaları bulan bir sorundur. Bu şekilde hem sorun çözme kabiliyeti gelişmiyor hem yoğunlaşma ve incelemede somut odaklanma sağlanmıyor hem de iddialı duruş ve konumlanış aşındırılıyor. Bu tablo bir aşamadan sonra ilgisizliğin sistematik hale gelmesini, yığılan ve biriken sorunların boyutlandığı bir durum yaratıyor. Örgütsel yapıya kendiliğindencilik adeta bir virüs gibi yayılıyor. Bu bağlamda iddia sahibi olmak evet bir noktada komünist iradeyi gerektiriyor. Çıkan sonucun başarısız olması konumuzun dışındadır. Ancak denemek, yeniden denemek çözüm gücü olduğunu göstermek bir tutum ve konumlanıştır. Çelişkiler karşısında alınmayan

bu konumlanış gelişimi köstekleyen, ideolojik sorunları iddiasızlık derekesine götüren bir gerçekliğe neden oluyor. İkincisi ise, beklemedir. Bu bir çeşit idealizmdir. Üstlenilmesi gereken sorumluluklar karşısında, soyut bir parti ve önderlik tanımı ile çözüm bekleyen tutumlar çok yaygındır. Bu özneleşme yerine nesneleşme konumlanışıdır. Böylesi bir beklemedir idealizmin her türlü kuşatmasına maruz kalmak anlamına gelmektedir. Bu yaklaşım sorunları da dışında arayan yaklaşıma el vermektedir. Sorunların çözüm gücü olmamak, başkasından beklemek aynı zamanda sorunları dışına atmaktır. Bu iddiasızlığın ilmek ilmek örülmesi durumudur. Sınıf mücadelesi karşısında memurluk tavrıdır. Sınıf mücadelesinde özne olmayı unutan her davranış kuşkusuz önderleşme ve iddia sorununa işaret etmektedir. Bugün parti yapımızda en önemli sorun olarak, bu çıkmaktadır.

Partimizin bu bağlamda kadrolarına, bileşenlerine ve örgütlü bünyesine yönelik sınıf mücadelesinin zorunlu-

luğu ve gerekliliği ile partinin tarihsel sorumluluğunu kavratılan bir yönelim içinde olması gerekmektedir. Partimiz temellerini atarken oldukça iddialı bir konumlanış almıştır. 23 yaşında genç bir komünist tarih sahnesine çıkmış, eksiklik ve yetersizliklere mahkum olmaksızın o andaki tarihsel sorumluluğunu üstlenerek, en ileri teorik temelleri inşa ederek enternasyonal proletaryanın Türkiye'deki bayrağını dalgalandırmıştır. Bu anlamda böylesi bir temele sahip bir partinin ve onun bileşenlerinin iddiasızlık içinde debelenmesi kabul edilebilecek bir durum değildir. Bu noktada komünistlerin- devrimcilerin tarihsel misyonu ve sorumluluğunu omuzlamanın kaçınılmazlığı kavratılmalıdır. Bu kavrayış oluşturulmaksızın, bunun pratik adımlarının atılması kolektif bir bilinçle sağlanmaksızın ileriye doğru hamleli ideolojik gelişimin olanakları olmayacaktır.

PROLETER DEVRİMCİLİK

İki tip devrimcilik vardır. Birincisi küçük burjuva karakterli devrimcilik. İkincisi proleter devrimcilik. Küçük burjuva devrimciliği en genel anlamıyla sınırlılıktır. Hedefleri ve amaçları büyüktür, ancak yaşam karşısında durduğu yer sınırlıdır. Heves ve isteği büyüktür, yer yer cüretli ve ataktır, acelecidir ve geleceğe dair öngörüsü bu aceleciliğinin esareti altındadır. O yüzden andaki durumu, gelişmeyi önemser, benimser ve ona göre ruh hali ve yönelimi şekillenir. Motivasyonu tarihsel haklılık değil, andaki haksızlık ve adaletsizlik üzerine kuruludur.

Küçük burjuva devrimcisinin en temel hedefi sadece karşısındaki düşmandır. Her anını, her adımını, her pratiğini, her şekillenişini, her çelişkiyi ele alış biçimini sınıfsız bir toplum yaratma perspektifinden değil, o andaki politik denklemdeki çıkarlardan hesaplar. Bu iki durum arasındaki ilişkiyi göz ardı eder. O anlamda mülkiyetçilik ilişkisini önemsemez. Onun ortaya çıkan tüm biçimlerine karşı uyanık değildir çünkü en başta kendi dünya görüşünden dolayı mülkiyetçilik ilişkisinde bir meşruiyet vardır. Bu tür devrimcilik yalpalayan özellikleriyle, motivasyonuna, pohpohlanmaya odaklı hareket eder. Bütün ilişkileri

değer ve değersizlik denkleminde kurar. Komünist perspektifin tüm değerleri silmeye çalışan perspektifini önemsemez. Anlık hesaplar, anlık düşünme ve anlık tepkilerle hayatı örgütler. Bu tarz bir devrimcilik ülke topraklarımızda yaygındır. Aynı yaygınlık partimiz içinde geçerlidir.

İkincisi ise proleter devrimciliğidir. Proleter devrimci "sınıfların ortadan kaldırılması görevinin" en zor ve zorlu görev olduğunun bilincinde olandır. Buna sadakatle bağlı kalandır. Sınıfların ortadan kaldırılmasına dair bilincini, ufkunu ve tutumunu diri tutma ve her an her saniye gerçekleştirme iddiasında olandır. Zira devrimciliğin ilk görevi düşmanı yıkmak iken, bu görevden daha zor olan sınıfları ortadan kaldırmaktır. Bu perspektifle sınıf mücadelesiyle ilişkilenecek, bu mücadeleyle bireyin tarihsel ilişkisini tam kurmak anlamına gelmektedir. Proleter devrimciler, örgütsel ilişkilerindeki hiyerarşide, halkla kurulan ilişkide, yöneten-yönetilen denkleminde, sınıflar arası ilişkide, yaşamla olan ilişkide sınıfları ortadan kaldırma perspektifini asla unutmamalıdır. Bu ne anlama gelmektedir? Bu durmaksızın ideolojik mücadele, durmaksızın sınıflara dayalı toplumsal yapıda sınıfları ortadan kaldıracak olan yegâne sınıf olan proletaryanın yaşam, kültür ve dünya görüşüne göre şekillenme anlamına gelmektedir. Bu bakış açısı her an ve durumda çelişki arama, çelişkiyi inceleme, masaya yatırma ve her olgunun iki yanını ısrarla ve kararlılıkla keşfetme ve proleter yanı, ilerici olanı bulma sorumluluğu demektir. Proleter devrimcilik gerçeğe hükmetme, hakim olmadır. Görünenle değil ussal olanla ilgilenmedir.

Sınıfsız toplum yürüyüşünde sabırlı olma, aceleci olmamak demektir. Tarihin başladığı ve bittiği noktayı kendisiyle sınırlamama demektir. Proleter devrimcilik her şeye çok yönlü bakma, bıkmadan usanmadan öğrenme mücadelesi demektir. Proleter devrimcilik, durmadan ve durmadan sürekli şekilde ortaya çıkan burjuva hastalıklara karşı mücadele ve bitmek bilmeyen bir devrim yapma zorunluluğu demektir. Bu mülkiyet ilişkilerinden ve anlayışından arınma, kendini sevmekten vazgeçme ne partiyi ne yoldaşlarını kendi mülkiyeti haline getirmeme kavgasıdır. İşte partimizde eksilen ve uygulanmasında sorun yaşanan devrimcilik tipi budur.

Partimiz eksikliklerine yönelmede kararlıdır. Ancak eksikliklerinin bir anda ortadan kalkmayacağı da bilinmelidir. MLM'ler nehrin bir gecede donmadığını bildiği gibi nehrin bir gecede çözülmeyeceğini de bilirler.

Uzun yıllara dayanan sorunlarımız, sınıf mücadelesinin durgun seyri, sa-

vaşımızın zayıf hali, mücadeleyi keskinleştirmeye yönelik ideolojik tutukluk belirlediğimiz ilerleme düzeyini bir anda sağlamayacak faktörlerdir. Aslolan gelişmenin dinamiklerini tespit etmek, ona sıkı sıkı sarılmak, onu yeniden üretme çabası içerisinde olmak, o dinamiklerin akamete uğradığı noktada ondan vazgeçmemek ve ısrarlı olmaktır. Zira gelişmenin politik dinamiklerini, ideolojik özünü yakalayamama hali ortaya çıkacak fırsat ve olanakları ıskalamak ve başka baharı beklemek anlamına gelecektir. Bu eksende partimiz "proleter devrimcilik" ve "Halk Savaşı" vurgusuyla iki temel dinamiği yakalamıştır. Bu dinamikleri kavramak, bu çizgide ısrar etmek, can pahasına bunlara sarılmak asıl olanıdır. Bu temelde savaş stratejimizin içinden geçtiğimiz süreçte nasıl bir tarihsel zorunluluk olduğunu unutmamamız gerekmektedir.

SAVAŞÇI BİR PARTİ, SAVAŞA GÖRE ŞEKİLLENME VE HALK SAVAŞI

Partimizin stratejik yönelimi uzun süreli Halk Savaşı çizgisidir. Partimiz kuruluşunu ilan ettiğinden itibaren Halk Savaşı'nı ve onun bir gereği ola-

rak gerilla savaşını başlatmıştır. 47 yıllık süreç boyunca savaşta inişli çıkışlı bir seyir izlemiş, büyük fedakarlıklarla, bedellerle, emek ve çabayla parti çizgisi hayata geçirilmeye çalışmıştır. Ancak bulunduğumuz nokta, çizgimizin yaratıcı bir şekilde hayata geçmediği, başarı üretmediği, kalıcı ve savaş

stratejisinin üretkenliğine tekabül etmeyen bir noktadır. Hâlâ savaşın başlangıç noktası düzeyinde bir varlık ve gelişkinlik gerçekliği içindeyiz. Hiç kuşkusuz savaşta bugünkü tablonun gerçekliği, birikmiş deneyimin kadrolardaki yansıması ve etkisi, savaşa yönelik öngörü ve kaynaşmışlık düzeyimiz, planlama ve hayata geçirme çapımız tarihimizde stratejik hattımızın örgütlenmesinden, oradan devredilen mirastan kopuk değildir. Bu anlamda savaşımıza ve stratejimize yönelik derinliğimiz, inancımız ve beklentilerimiz geçmişin tüm izlerini taşımak zorundadır. Bu bağlamda partimiz ana kulvarımızda ve stratejik hattımızda yol alamama durumunu, bu stratejik hattın doğruluğu veya yanlışlığını tartışarak ele almayı, tarihsel deneyimimize bakarak yerinde görmemektedir. Zira partimiz en temelde bu savaş stratejisine ve genel siyasi çizgiye nasıl ve ne biçimde önderlik ettiğine, bunu nasıl icra ettiğine, yön verip biçimlendirdiğine odaklanmak zorundadır. Bu incelemenin bir sonucu olarak ancak neyin doğru, neyin yanlış, neyin hatalı ve neyin eksik olduğunu tespit edebilir.

En nihayetinde toplumsal ve iktisadi yapı gerçekliği bize her sorunun ve çelişkinin çözümünde zorun önemini ve her durumda devrede olduğunu gösteren bir gerçeklikle yüz yüze bırakmaktadır. Bu düşünün ve bugünün incelemesiyle kolaylıkla tespit edilebilecek bir durumdur. Bu bağlamda yükseltilmediğimiz savaş, bizim savaş stratejimizin nesnellığe uymaması değil partimizin savaş stratejimizi hayata geçirmede yaşadığı öznelliğe dayanan eksikliklere götürmektedir.

Partimiz, devrim stratejimiz olan Halk Savaşı'nın proletarya önderliğinde, doğru bir şekilde kumanda edildiğinde muzaffer olacağından şüphe duymamaktadır. Yaşadığımız sorunları, geliştiremediğimiz mücadeleyi bu stratejik hatta arama yerine bu stratejik hatta derinleşme, savaşın ve sınıf mücadelesinin sorunlarını bu genel siyasi çizgi etrafında, onu zenginleştirecek ve uygulanabilir kılarak şekil almak önemlidir. Partimiz tarihi Halk Savaşı'na göre şekillenme tarihi olduğu kadar, bu savaşın ruhundan sapmalar tarihidir de aynı zamanda. Önderlik düzeyinden başlamak üzere bir bütün partimiz Halk Savaşı'nın gereğine, ona önderlik etmeye odaklı bir şekilleniş, yoğunlaşmayı ve derinleşmeyi sağlayamamıştır. Onun gereklerini yerine getirmede istikrarlı ve kararlı bir hat parti tarihimizde sürdürülemediği. Gerilla mücadelesinde ısrar ve kararlılık, silahlı savaşta ısrar ve kararlılık, direnme çizgisinde ısrar ve kararlılıkla sınırlanmış ancak savaşın bütünlüğünü kavrama ve hayata geçirmede bir ikilem, bir gerilik, bir tereddüt ise hiç eksik olmamıştır.

Toplumsal ve siyasal çelişkilerin yoğunlaştığı, sınıf mücadelesinin yükseldiği dönemlerde Halk Savaşı'nın gerektirdiği şekilleniş, konumlanma, örgütlenme, stratejik ve taktik hamleleri yerine getiremememe durumu tarihimizde kaçan fırsatlar olarak kayda geçmiştir. Sınıf mücadelesinin yükselmesine paralel olarak gelişen ve büyüyen partimiz ve silahlı güçlerimiz, Halk Savaşı'nın gerektirdiği şekilde bir hizalanmaya, tüm örgüt-lülüklerimizin buna göre şekillenmesi zorunluluğuna göre oluşmamıştır. Bu durum sınıf mücadelesinin keskinleştirilmesi, yeni evrelere taşınmasını, savaşın gelişkin ve karmaşık bir yapıya bürünmesini engellemiştir

(Bu yazı İşçi Köylü Kurtuluşu'nun 133. sayısından alınmıştır)

Dağların Keşiş'i Şerzan'a...

"Ön yargıları parçalamak, atomu parçalamaktan daha zordur" demiş Albert Einstein. Şerzan yoldaşla ilk karşılaşmamızdaki izlenimim ve Şerzan yoldaşı tanıdıkça mücadele kararlılığı ve azmi arasındaki çelişki, bana Einstein'ın sözünü anımsattı. Şimdi onu anlatmaya başlarken "nereden başlamalı" soruma cevabı burada buldum. Biliyorum onu, onun anlatmak istediklerini anlattığı gibi güçlü anlatamayacağım. Onu anlatmak, bir bebeğin yaşama gözlerini açtığındaki algı dönemi ve sonrasındaki gelişim çağını anlatmak gibi...

İlk karşılaşmamızda bende bıraktığı "acaba" izleniminin aksine ölümsüzleştiği ana kadar mücadeledeki duruşu, halka bağlılığı, devrime olan inancı bir gelişim seyri- nin ürünüydü. Her fırsatta, "gerilla yaşamının ve doğal olarak partinin kendi yaşamındaki gelişim seyri- ne etkisini" dillendirmekten geri durmazdı. Ahmet (Yetiş Yalnız) yoldaşla bir konuşmasında "ben gerillaya gelmeden önce hayatın her şeyine yabancıyım" sözleri bunun en somut örneği olmuştu. 10 yıl boyunca adımladığı zorlu Dersim patikalarındaki müteva- zi ama kararlı yürüyüşü, "kendini yeniden, yeniden üretmek, değiş- tirme eylemine kendinden başla- mak" pratiğinin Şerzan yoldaşta cisimleşmiş hali olmuştu.

Yeni öğrendiği her şey (ki ben bilirimciliğin kişiliğinde çok zayıf ol- masından kaynaklı yeni olan her şeye açık, öğrenme isteği çok güç- lüydü) onun için bir hazine niteli- ğindeydi. Ki kendini sürekli yenile- me çabasının, devrimcilikte ısrar ve inancın, bitmez tükenmez halk ve yoldaşlık sevginin güçlü olmasın- da da bu yönünün çok fazla etkisi vardı. Tökezlediği yerde kendini yeni- den üretme iradesi biraz da buradan güç alıyordu. Çünkü kendi deyimiyle "parti" ile yeni bir dünyaya gözlerini açmış ve bir daha kapatmamak üzere gözlerini hep kutup yıldızına doğru çevirmişti. Anlamıştı bir kere, kutup yıldızı ona yönünü kaybettiğinde doğru yönü gösterecekti.

En zor anlarda tutundu mücadeleye. Ne düşman saldırıları ne sağ tasfiyeci

hizbin partiye yönelik yılgınlık kokan saldırıları inancında eksilme yarat- madı aksine daha fazla görev yüklen- me sorumluluğunu artırdı.

Devrimcilik maddi yaşam içinde ezen-ezilen çelişkinin yarattığı so- runlar karşısında güçlü bir vicdan muhasebesini içinde taşır. Ama bir farkla, bu vicdan muhasebesi bilinçle harmanlanıp sorunları ortadan kal- dirma pratiğine de girmeyi zorunlu

kılar. İşte Şerzan yoldaş bu iki ögeyi yaşamı boyunca güzel harmanlayıp, mücadelenin en ön saflarında, uğ- runa yaşamını feda edecek kadar inançla dövüştü.

Öğrenci kökenli olmasından kaynaklı ilk geldiği dönemlerde emeğe çok ya- bancıydı. Ama gerillada emek yoğun- luklu bir faaliyetin içinde oldukça, ezilenlerin harcadığı emeğe rağmen ezenler tarafından açlıkla-yoksullukla terbiye edilme saldırılarına karşı kini ve öfkesi daha da büyüyordu.

2017 baharında Bozan'da Çakmaklı tepelerine döşediğimiz mayının ba- şında bekliyordu. Günlerce iki kişilik bir faaliyet içerisinde her zamanki gibi hiçbir yakınma içerisinde olmadan, düşmanın mayının üzerine gelmesini bekliyordu heyecanla. Sonbaharda verilen 12 kaybın hesabı sorulacaktı. Bir yandan 12'lerle ilgili şiir kitabı çalışmasını tamamlamaya çalışıyor, diğer yandan eyleme yoğunlaşıyor- du. Beklediğimiz an geldiğinde tepe-

Boyun eğmenin zamanı değil şimdi.

Sen değil misin?

Karı delip göğe eren

Haydi kaldır başını

Hele hele şimdi

Hiç de değil

Boynu bükük durmanın

.....

Haydi kaldır başını

Daha yolumuz uzun"du.

Kaldırdı başını, üstlendi zorlu görev- leri. Artık TIKKO'nun birim komutan- larındandı. Ölümsüzleşenlerin de bıraktığı boşluğa bütün varlığıyla siper oldu.

Gerilla yaşamı boyunca artık eli-kolu olan silahını iyi kullandığı gibi, kale- mini de iyi kullanmasını biliyordu. Gerilla yaşamını, ölümsüzleşen yol- daşlarını, dağı, taşı, kuşu bile kendi yaşam çizgisine göre öyle güzel an- latıyordu ki... Bir de ezilenleri anlat- mayı, onlara sadece bir şeylerin kötü olduğunu değil, kötülüğe karşı neler yapılması gerektiğini de anlatması- nı iyi biliyordu. Kaleminden birçok öykü, şiir, anı-anlatı çıktı. Kitaplaş- tı kimisi; ölümsüzleşen yoldaşlarını anlatan "onlara, onlar gibi olanlara" adlı şiir kitabı oldu. Öyküye döküldü bazen; "Keşiş" oldu. Yazmak da bir eylemdi onun için. Savaş içinde üret-meyi, gerçeğin dilini kaleme dökmeyi iyi başardı.

Şimdi yeniden başa dönüyorum... İlk karşılaştığımız ana. Ben de oluşan ön yargıya... Kafamda ona dair oluşan "acaba" sorusuna... Evet yerle bir etmişti bütün ön yargılarımı. Hem de çok kısa bir süre zarfında. Vicdan, bilinç, irade ve pratik denklemde devrimimizin sıra neferi, hamalı oldu. Yakınmadı hiçbir zaman. Yaşadığı ka- dar anlatmayı, anlattığı kadar pratiğe girmeyi öğretti. Şimdi bizlere büyük bir kavga, kavganın içinde yoğrulmuş anılar, öyküler bıraktı. Gelecek ku- şaklara, insanlığa anlatırken Şerzan yoldaşı, bıraktığı boşluğun ağırlığı ama bir o kadar taşıdığı inancın bü- yükülüğüyle anlatacağız onu.

Bir Partizan

Yok öyle

Yazının başlangıcı 24. sayfadadır.

katil IŞİD çetelerine karşı halkların ve enternasyonalist devrimcilerin tarihi bir direniş ve zaferiyle özgürleşen Kobane'ye, 'Beraber Savunduk, Beraber İnşa Edeceğiz' diyerek yola çıkan 33 Düş Yolcusu organize biçimde katledildi. Bu katliamla hedeflenen halklar arasında kurulan köprünün kendisiydi. Hazımsızlık; bu coğrafyada yaşayan halkların kardeşleşmesinaydı. Tahammülsüzlük; Gezi Direnişi'nin çocuklarının Kobaneli çocuklarla buluşmasınaydı. Onların kanla çizdikleri sınırlarına, halklar arasındaki barış ve dayanışma sınırsızlığıyla dayanan 33'ler; devlet eliyle, IŞİD işbirliği ile katledildi" dedi.

ANKARA

Ankara Güvenpark'ta Suruç katliamında yaşamını yitiren 33 düş yolcusunu anmak isteyen Gençlik Örgütleri'ne polis saldırdı. Saldırıda, çok sayıda kişi işkenceyle gözaltına alındı.

Gözaltına alınanlar sağlık kontrolü

için Gazi Mustafa Kemal Hastanesi'ne götürüldü. Genç kadınlar, muayeneye erkek polisler tarafından götürülmeye karşı çıkınca bir kez daha polisin işkencesine uğradı.

Gözaltına alınanlar gece saatlerinde serbest bırakıldı. Karakolun önünde açıklama yapmak isteyen gençlik örgütlerine polis izin vermedi. Bunun üzerine kitle "Suruç için adalet herkes için adalet" sloganıyla karakolun önünden ayrıldı.

DERSİM

Dersim'de Suruç şehitleri için basın açıklaması düzenlendi. Araladında YDG'nin de bulunduğu gençlik örgütleri tarafından yapılan basın açıklaması yoğun polis ablukası altında gerçekleştirildi. Açıklamanın ardından Suruç'ta hayatını kaybedenlerin fotoğrafları Seyit Rıza meydanına bırakıldı.

KARTAL

Kartal Emek ve Demokrasi Güçleri,

katliamın 5. yılında Suruç şehitlerini andı.

Kartal Meydanı'nda yapılan basın açıklaması polis tarafından sosyal mesafe korunamayacak gerekçesiyle engellemek istedi. Tartışmaların ardından açıklama yapıldı.

Eyleme ESP, SGDF, Partizan, YDG, SMF, HDP ve Suruç şehidi Bahar Boyraz'ın ailesi katıldı.

Basın açıklamasını Gülşeri Eniş okudu. 33 düş yolcusunun 5 yıl önce IŞİD çetelerinin düzenlediği bombalı saldırıda katledildiğini hatırlatan Eriş, katliamın devletin bilgisi dahilinde planlı bir şekilde gerçekleştiğini belirtti.

SARIGAZI

Sarıgazi Tertip Komitesi Suruç katliamının 5. yılında 33 düş yolcusunu andı.

Sarıgazi'deki Demokrasi Caddesinde bir araya gelen çok sayıda kişi, Suruç

şehitlerinin fotoğraflarının yer aldığı "Hiçbir düş yarım kalmayacak" yazılı pankartın yanı sıra "Suruç'u unutma hesap sor", "Suruç'u unutma, unutturma" yazılı dövizler taşıdı.

Suruç şehitleri anısına yapılan saygı duruşunun ardından, 33'lerin isimleri okundu ve hep bir ağızdan "Yaşıyor" diye yanıtlandı.

Basın metnini SGDF Üyesi Hivda Selen okudu. Suruç katliamına giden süreci ve katliamın nasıl gerçekleştiğini hatırlatan Selen, Suruç katliamının devlet ve IŞİD ortaklığıyla gerçekleştiğini vurguladı.

Tüm saldırılara rağmen mücadeleden vazgeçmeyeceklerinin altını çizen Selen, "Düşlediğimiz özgür, sınırsız, sömürsüz ve savaşız bir dünyayı kurana dek mücadelemiz sürecektir" diye belirtti.

Anma etkinliğine, Partizan, YDG, ESP, SGDF, SMF, HDP, BDSP ve Halkevleri katılım sağladı.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Muharrem Horoz: 1967 Sivas-Divriği doğumlu olan Muharrem Horoz, 1989 yılında Trakya Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü'nde okurken tanıştı Partizanlarla. Komsomol içinde yürüttüğü faaliyet ile güçlenmesine önemli katkılarda bulundu. Şehit düştüğü tarihe kadar pek çok görevi omuzladı. 1999 yılında düşmana esir düştü. F tiplerine karşı sürdürülen Ölüm Orucu eylemi sırasında direnişinin 236. gününde 3 Ağustos 2001'de şehit düştü.

1 AĞUSTOS ŞEHİTLERİ

28 Temmuz 1986 tarihinde Doğan Memeçil komutasında Sivas-Erzincan-Dersim'in kesiştiği bir nokta olan Söğütlü'ye geçen 10 kişilik gerilla birliği ile devlet güçleri arasında çıkan çatışmada Doğan Memeçil, İsmail Kaya, Yusuf Yıldırım, Ali Demir, Cahit Oğuz, İmam Utan, Süleyman Kaya, Yusuf Tosun ve Cumhuriyet İÇÖZ şehit düşerler.

Doğan Memeçil: Dersim-Merkez Halvori köyünde dünyaya geldi. 1980 öncesinde mücadeleye katıldı. Parti adı Enver'di.

Ali Demir: 18 Aralık 1962'de Dersim-Pülümür'de doğdu. Avusturya'dan mücadele için gelmişti.

Cumhuriyet İÇÖZ: Sivas-Şarkışla doğumludur.

İmam Utan: Dersim-Ovacık'a bağlı Çakperi köyündendir.

Yusuf Yıldırım: Dersim-Merkez Batman (Hapik) köyündendir.

Yusuf Tosun: Dersim-Merkez Halvori köyünde dünyaya geldi.

Süleyman Kaya: 1965 yılında Dersim-Hozat Ergen (Geçimli) köyünde dünyaya geldi.

İsmail Kaya: 1960 yılında Sivas/Divriği Ovacık köyünde dünyaya geldi. 1974 yılında İstanbul'da Partizanlarla tanışır. 1980 AFC sonrası tutuklanır. Tutsaklığı biter bitmez köyünde örgütlenme çalışmasına başlar.

Onun bu çalışmaları sonucu aynı yıl bölgede gerilla faaliyeti başlar.

Cahit Oğuz: 1960 Dersim-Hozat'a bağlı Kilise köyü Sorpiyan (Yenidoğdu) mezrasında doğdu.

Ali Karakaş: Türkiye'de mücadele yürütürken zorunlu olarak yurt dışına çıkan Karakaş, burada da faaliyetlerini aksatmadan sürdürdü. Ağustos 1991'de geçirdiği trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

KILIÇKAYA ŞEHİTLERİ

31 Temmuz 1994 tarihinde özel bir görev için gittikleri Erzincan Kılıçkaya (Sürbahar) köyü yakınlarında bir gerilla grubu düşmanın saldırısına uğradı. Partizanlarla göğüs göğüseye çarpışmayı göze alamayan faşist TC güçleri, teknolojinin gücüne dayanarak top mermileri yağdırdı. Bu bombardıman sırasında Siyasi Komiser ve Komutan Selim (Fethi Özdemir) ve savaşçı İsyen (Özlem Sürgeç) ölümsüzleşir.

Fethi Özdemir: 1967 yılında Dersim/Pertek'te dünyaya geldi. 1992 yılı Ağustos ayında gerillaya katıldı. Sivas Cumhuriyet Üniversitesi İnşaat Bölümü ikinci sınıf öğrencisi iken "önümüz kış, kardelen çiçeği olabilmek gerek" mısralarını arkasında bırakarak dağların yolunu tuttu. Devrimciliği bir yaşam tarzı olarak algılıyordu. Sanatsal yanı oldukça gelişmişti.

Özlem Sürgeç: "... Sen diğer birçok yoldaşın gibi uzunca bir pratik sürecin farklı birçok evresinden geçerek sorumluluk ve görev bilinci edinmiş bir eylem insanı, militandın. Sevgiye, iyi ve güzel olana Özlem, kötüye sömürü ve baskıya İsyen olmayı kişiliğinde birleştirebilen sen... Zeki ve reaksiyoner bir kişilik özelliğine sahiptin..." (Bir yoldaşının anlatımından)

Düzgün Öztürk: 1937 Dersim Gecimli köyünde doğan Düzgün Öztürk, '38 sürgününde ailesiyle birlikte Afyon'a göç ettirildi. 1965 yılında Almanya'ya göç etti. Ulm Tohum Kültür Merkezi'nin kurucuları arasında yer alan Düzgün Öztürk, 1999'da yakalandığı kanser hastalığı sonucu 8 Ağustos 2001'de hayatını kaybetti.

Mehtap Kara: Karadeniz'den Munzurlara bir direnişin simgesi olan Mehtap Kara yıllar boyu Karadeniz'de vermiş olduğu gerilla mücadelesini Dersim dağlarına taşıdı. Düşman güçlerinin Hozat Kinzir ormanlarında gerçekleştirdiği operasyonda PKK ve Halk Ordusu gerillaları ablukaya alındı. 1 Ağustos günü yaşanan çatışmada Mehtap Kara ölümsüzleşerek mücadele bayrağını yoldaşlarına devretti.

'Suruç'un Hesabı Gençliğin Militan Mücadelesiyle Sorulacak!'

HABER MERKEZİ- 20 Temmuz 2015 tarihinde Suruç'ta, Amara Kültür Merkezi bahçesinde IŞİD-devlet işbirliği ile katledilen 33 devrimci genç, çok sayıda bölgede gerçekleştirilen etkinlikler ile anıldı.

Ankara ve İstanbul'da gençlik örgütlerinin çağrısıyla bir araya gelen yüzlerce genç polis saldırısına maruz kaldı, onlarca kişi saçlarından sürüklenerek, darp edilerek, işkenceyle gözaltına alındı.

Ankara'da gözaltına alınanlar serbest bırakılırken İstanbul'da gözaltına

alınan onlarca kişiye 48 saatlik gözaltı süresi verildi.

Suruç katliamının 5. yıldönümü dolayısıyla Süreyya Operası önünden Mehmet Ayvalıtaş'a yürümek isteyen Gençlik Örgütleri, polis saldırısına rağmen eylemlerini gerçekleştirdi.

İŞKENCEYLE GÖZALTI

Ara sokaklarda defalarca polis saldırısında çok sayıda kişi işkenceyle gözaltına alındı. Kadıköy sokaklarında gözaltına alınanlar yerlerde sürüklenirken, ters kelepçe yapıldı.

Moda bölgesinde gözaltına alınanlar işkenceyi "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganlarıyla protesto ederken, polis, gazetecilerin görüntü almasını engelledi.

'BASKILARLA YILDIRAMAZSINIZ'

Gençlik Örgütleri, gözaltı saldırısına rağmen sokakları terk etmedi. Gençlik Örgütleri, Eğitim-Sen önünde toplandı.

Burada konuşma yapan SGDF Eşbaşkanı Alev Özkiraz, beş yıldır aynı öfke, kararlılık ve irade ile sokaklarda, barikat başlarında, meydanlarda

olduklarını belirterek, bundan sonra da mücadelelerini sürdüreceklerini söyledi.

Özkiraz, "Bizleri gözaltılarla, tutuklamalarla, katliamlarla yıldıramazsınız. Bunun en iyi yanıtı bugün aldığımız yanıtıdır" dedi.

'33'LER ORGANİZE BİR ŞEKİLDE KATLEDİLDİ'

Ardından Gençlik Örgütleri adına Betül Topkaya açıklama yaptı. Beş yıl önce 33 düş yolcusunun IŞİD çeteleri tarafından Suruç'ta katledildiğini hatırlatan Topkaya, "Ha düştü ha düşecek" diye dört gözle beklenirken

Yazının devamı 23. sayfadadır.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

@ yenedemokrasi1

t yeni_demokrasi1

🌐 yenedemokrasi7.net

✉ yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20